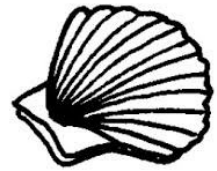

T Ó T I K A G Y L Ó

A Lengyeltóti Plébánia lapja IV. évf. X. szám 2021. október

Ma is

A Mester bizony még ma is köztünk jár,
s elébe toppan ezer gazdag ifjú,
... és választ vár sok-sok csillogó szempár,
hevülő szív, kifürkészhetetlen titkú.

- *Mondd, mit tegyek...?* – hangzik újra a kérdés,
s Szavára lohadni kezd a tetterő,
- *Amit belül érzel, csalóka érzés,*
szalmaláng csupán, a széllel libbenő.

A kérdező most magamagát látja,
- a jövő tárul föl egy pillanatra -
- Ó nem, valami megmaradhat... hátha...
Mindent, de mindent föltenni a latra?

Karriert...? övéit...? egzisztenciát...?
...s míg ő csak áll kővé meredten,

- a Názáreti megy tovább...

*Horváth Lóránt
plébános*

IRODALMI MELLÉKLET

Nagy Miklós

Eltűnt egy legenda

A múlt század közepe táján titokzatos dolog történt valahol az Abruzzók közt Montealto városában. Állítólag egy ferencrendi atya fölfedezett egy kéziratot a kolostor levéltárában, amelyik a Fioretti egyik ismeretlen legendája. Még aznap a város podestája a nagyértékű kéziratot eltűntette. Az eset a hagyomány szerint a következőképpen történt.

Jacinto atya egy napon mintha kissé megzavarodott volna. Kirohant a könyvtárból, kezében egy megsárgult pergamen-lapot szorongatva. A folyósón járt és félhangon valamit morgott. Majd belépett a gvardián atyához és reszkető kézzel mutatta fel a kéziratot. Azt állította, hogy a Fioretti legendáinak egyik hiányzó része. A szájhagyomány tudni véli, hogy még több legenda szól Szent Ferenc atyáról. Íme megtalálták az egyiket.

Jacinto atya azt is bizonygatta, mekkora dicsősége lesz a városnak, ha az egész világ elé tárják a fölfedezést. A gvardián először még kételkedett, de végül hinnie kellett, mert Jacinto atya szakértője e dolognak. Jól ismeri az eredeti kódex írásmódját. Már pedig itt a kezdetbetűk cifrái, más betűk sallangjai, a jellegzetes rövidítések és a pergamen minősége is egyezik az eredetivel.

Hosszú tanácskozás után a következőket határozták. Nem kürtölik ki a hírt jó előre, amíg a kéziratot pártatlan tudósokkal meg nem vizsgálatták. A gvardián jónak látta, hogy előbb bemutassák Montesito városi vezetőségének is. Elvégre a városnak is van köze hozzá, dicsőségére is fog válni. Aztán a város vezetősége segítségükre lehet a szakbizottság fölkérésénél. Így elkerülük az egyoldalú elfogultság vádját.

A gvardián meghívta a város podes-

táját, gondnokát és rendbiztosát. Összegyültek a káptalanteremben és Jacinto atya olvasta föl a legendát, melyet már kívülről tudott. A legenda szó szerinti szövege így hangzott:

„Történt minkeelőtte Szent Ferenc atyánk Montealto városába érkeznie, a szomorú pártoskodás a városban éppen véget ért vala. A pártoskodók némelyike a viaskodásban elesett, némelyike megöletett, némelyike börtönbe vettetett. A város podestája, főbírája és kincstartója mindezek után összejövének és egymás közt mondák: illő és hasznos lenne a pártoskodók javait elkobozni, hogy a pártoskodástól mindenkit elrettentünk. Valának gazdagok a pártoskodók között. Mondák egymás között: Silvestro, a pártoskodó ötvös házá-

ban drága szőnyegek, ritka ezüst és aranymarhák, szép képek vannak. Összenéztek a podesta, a főbíró és kincstartó. Estére a podesta elküldte szolgálait. Hozzák el a sötétben Silvestro házából a drága szőnyeget, és a szép képeket.

Alighogy eltűnének a podesta szolgálai, a kincstartó emberei megérkezének a ritka ezüst és aranymarhákért. A főbíró meg mondá magában: mivel én ítélkeztem a pártoskodó Silvestro fölött és mert szép háza van a hegyoldalon, illő ezt elvenni örököseitől.

Silvestro árvája, Klára nevű hajadon a hajnali órákban a városon kívüli templomba fut vala és esedezik könnyhullatással magáért és testvéreért. Érkezik oda azon órában Szent Ferenc atya a jámbor Lione testvérel, hogy dicséretet mondjon Isten-

nek a szent hajlékban. Meghallá a hajadon panaszkodó sírását és monda: Jöjj velem a városba.

Bemenének a város kapuján és Ferenc atya semmit se szólván, föllépett a város kőfalára. Kezde nagy hangon kiáltani a hegyoldal felé a rengeteg erdő iránt: Farkas testvér, Urunk nevében parancsolom, jöjj rögtön Montealtóba! Az emberek a kiáltásra összegyülekezvén, csodálkozással látják, miképp ront ki az erdőből egy nagy farkas és siet a város kapujához. Szalad a rémüldöző emberek közt Szent Ferenc lábaihoz, holott a fejét a porba fekteté.

Ferenc atyánk megindul és követi őt Lione testvér, utána méne a vén farkas és távolabb a város népe. A város piacán megállapodtak és alig vala hely a piacon, mert minden házból tódultak a népek. A nagy zajgásra megjelenének a városháza körkelyén a podesta, a főbíró és a kincstartó, Ferenc atyára és a farkasra pillogva.

Szent Ferenc ekkor szól vala a farkashoz: Atyámfia farkas, sok károkat tettél valamikor e tartományban. Gonoszságokat cselekedtél, elragadozván az emberek jószágait megmarván és elemésztvén Isten halhatatlan teremtményeit. De én békességet szereztem közted és az emberek között. Atyámfia farkas, te megtagadtad az én szavamra a gonosz természetedet, nem ragadozol többé jószágot, nem emészted el Isten jó teremtményeit. Vajha példát kapna tőled atyámfia farkas, az Isten képére teremtett ember.

A farkas e szavakra fejet hajta Ferenc atya lábaihoz esvén. A nép egy akarral kiáltá: Uram irgalmazz nekünk! Ezek után már senkitől semmit el nem ragadozunk és senkit meg nem bántunk. Uram irgalmazz nekünk!

A podesta, a főbíró és a kincstartó sápadó arcával összenéznek. Estére, mikoron a sötétség mindent befedez, a szolgálak mindent visszavivének Silvestro házába. A nép nem szűnt meg Szent Ferenc példája nyomán Krisztus Urunkat dicsérni, kinek dicsőség mindörökké. Amen.”

Mikor Jacinto atya a kézirat olvasását befejezte, a meghívott vendégek ösz-szenéztek. A kincstartó a fejét vakarta, a főbíró az állát dörzsölte, a podesta torkát köszörülve megszólalt:

— A kézirat ügye alapos megbeszélést igényel, mivel a város hírneve erősen érdekelve van. Ma estére magammal viszem az írást, átvizsgáljuk tartalmát és holnap közlöm atyásággal az eredményt.

Jacinto atya semmi áron sem akarta kiadni a leletet, de a gvárdián parancsára kénytelen volt megválni tőle. Amint Jacinto atya másnap reggel megjelent a podesta hivatalában, hosszú várakozás után megjött a podesta gyűrött arccal.

Kimért udvariassággal Jacinto atyát leültette és kijelentette:

— A dolgot alaposan megvizsgáltuk és a város érdekében a következő elhatározásra jutottunk. Ez a legenda a mi tisztos elődeinket gyanúsítja, hogy csalárd módon szőnyegetek, képeket, ékszereket szereztek maguknak. Az egész világ ujjal mutogatna városunk felé, mint a hamisság ősi fészke. Ezt mi a város jelenlegi felelős vezetői nem engedhetjük meg.

— És a legenda, a kézirat? — dadogta Jacinto atya rosszat sejtve.

— Felelősségünk tudatában elégettük a tanácsterem kandallóján. Inkább hiányozzék egy legenda a világ legszebb kódexéből, hogysem Montalto becsülete hajszálnyi kárt szenvedjen.

Jacinto atya elszedült. A podesta pohár vizet hozatott neki. Aztán kikísérte az ajtóig. Utána megparancsolta a hajdúnak, söpörje el a kandallóról azt a szemetes hamut és szórja ki az ablakon.

Jacinto atya órákon át kábultan ült cellájában. Majd lázas gyorsasággal lejegyezte emlékezetéből a legenda szövegét. Többfelé is írt ez ügyben, a legenda valódiságát hangoztatva. Némely helyen megmosolyogták, másutt jámbor csalásnak minősítették

a kézirat eltűnési meséjét. Maga a gvárdián lassanként abba a hiedelembe esett, hogy a kézirat nem is volt eredeti. Valamelyik későbbi barát írhatta unalmában, vagy a városi potentátok elleni elkeseredésében. Veszedelmes bolygatni olyan dolgokat, ahol drága szőnyegekről, képekről és ékszerekről van szó.

Országúti kereszt

Egyszerű rigmusok autózés közben

Szürke az út,

A köd szítál,

Az árkon túl

Egy kereszt áll.

Krisztus két karja
átölel

Mindenkit, ki itt halad el.

Fejét lehajtja,

De szeme lát

Autót, motort,

Kóbor kutyát,

Mindenkit arra óvva int,

Jövet-menet ki rátekin:

„Légy figyelmes,

Oly sok az út!

Kövessd, mi szép,

Kerüld, mi rút!

Mutatom, ami jóra visz,

Mindenkinek, ki bennem hisz.”

Ó, Krisztusom,

Hát légy velem,

Veled az út

Öröm nekem,

Íránytűm legyen jobb karod,

Úgy legyen, ahogy akarod.

Sasváry Erzsébet

Ferenc pápa: Ima földünkért

Mindenható Isten,
te az egész világmindenségben,
de legkisebb teremtményedben is
jelen vagy,
és gyengéd szeretettel veszed körül mindazt, mi létezik.

Öntsd belénk szereteted erejét,
hogy óvjuk az életet és a szépséget,
tölts el minket békével,
hogy fivérként és nővérként éljünk,
és ne ártsunk senkinek!

Szegények Istene,
segíts, hogy megmentünk azokat,
akik e földön magukra hagyva és elfeledve élnek,
de akik oly értékesek szemedben!

Gyógyítsd meg életünket,
hogy védelmezői legyünk a világnak,
ne kifosztói,
a szépség terjesztői legyünk,
ne a szennyezés és a pusztításé!

Érintsd meg azok szívét,
akik csak haszonra törekszenek,
mégpedig a szegények és a föld kárára!

Taníts meg, hogy felfedezzük minden dolog értékét,
hogy ámulattal tekintsünk rájuk,
hogy felismerjük: szoros egységben vagyunk
minden teremtménnyel
végtelen világosságod felé vezető utunkon!

Köszönjük, hogy mindennap velünk vagy!

Kérünk, légy segítségünkre az igazságosságért, a szeretetért és a békéért folytatott küzdelmünkben!

Visky András:

A hazatérő

-Apokrif -

Leemelték a teherautó platójáról, és egy körüti fának döntötték, hogy meg tudjon állni a saját lábán.

Olyanná lett, mint aki védekezésből visszaöregedett a saját gyermekkorába.

Kopasz feje, a messze ragyogó roppant koponya, megállásra kényszerítette az arra járókat.

Levette drótkeretes szemüvegét, fölemelte tekintetét és ezt mondta a jobb és bal keze felől állóknak:

Nosza gyertek, Atyámnak áldottai, örököljétek az országot, mert éheztem, és ennem adtatok; szomjúhoztam, és innom adtatok; jövevény voltam, és befogadtatok engem; mezítelen voltam, és felruháztatok; beteg voltam, és meglátogattatok; fogoly voltam, és eljöttetek hozzám.

A jobb és bal keze felől állók így szóltak hozzám:

Ugyan mikor láttuk, hogy éhezted, és mi tápláltunk volna? Vagy szomjúhoztál és innod adtunk volna? És mikor láttuk, hogy jövevény voltál, és befogadtunk volna? Vagy meztelen voltál és felruháztunk volna? Mikor láttuk, hogy beteg voltál, és meglátogattunk volna? Vagy fogoly voltál, és hozzád mentünk volna?

Akkor így felelt a fába kapaszkodó rátarti hazatérő:

Ha megcselekedtél eggyel az én legkisebb atyámfiai közül, akik egytől egyig a legkisebbeknél is kisebbek voltak azokban a napokban, bizony én velem cselekedtél meg.

A jobb és bal keze felől állók erre azt mondták:

Nem, azokban a napokban bizony nem cselekedtél meg egyetlen eggyel sem a te legkisebb atyádfiai közül, honnan veszed, hazudós, hogy megcselekedtél volna?

Gyertek, én Atyámnak áldottai, örököljétek az országot,

Makacskodott mindhiába a hazatérő.

Dicsőség '56 hőseinek!

10 boldogság – a mobiltelefonról

Mi lenne, ha a mobiltelefonunktól való megszabadulás lehetővé tenné egy másik valóság megélését?

Bizony mondom nektek: a Mennyei Királyság olyan férfihoz hasonlatos, aki élete hajójának fedélzetéről kidobta a mobilját, majd élni kezdett. A jelen pillanatot válik az iránytűjévé, az akarat a kormányává, és a testvériség a vitorlájává.

Boldog, aki *használni* meri mobilját, nem pedig *szolgálja* azt: kezében tartja életét.

Boldog, aki ki meri kapcsolni mobilját egy családi vagy baráti est kedvéért: a testvéri boldogság igazi pillanatait fogja megélni.

Boldog, aki ki meri kapcsolni a mobilját, amikor dolgozik: dolgozni fog.

Boldog, aki utazása során ki meri kapcsolni a mobilját, mert a lehetőségek egész világegyeteme nyílik meg a számára: lesz ideje olvasni, aludni, imádkozni, írni, elmélkedni, megismerkedni egy szép ismeretlennel, nézni a tájat, vagy semmit sem csinálni.

Boldog, aki el meri távolítani a mindenféle drága, szuperpraktikus applikációkat, amelyek nélkülözhetetlenek mindazoknak, akik csak vegetálni akarnak, ámde elég fölöslegesek azoknak, akik élni akarnak; ezek pénzt, időt és koncentrációt takarítanak meg.

Boldog, aki alkalmazásai közül el meri távolítani az értesítéseket; nem egy algoritmus fogja őt irányítani, hanem ő maga fogja a saját életét irányítani, és a jelen pillanatot fogja élni.

Boldog, aki az ima ideje alatt ki meri kapcsolni a mobilját: imádkozni fog.

Boldog, aki képes *nem* elővenni a mobilját, amikor unatkozik, stresszes vagy várakozik: unatkozni fog, kezelni fogja a stresszét, felfedezi a világot, megéli a magányát, együtt él önmagával vagy másokkal, meghallgatja a feleségét, sportolni fog.

Boldog, aki meg meri gyónni ezeket az elvesztegetett órákat, a megromlott látást, a megszakadt kapcsolatokat: megkapja majd Isten irgalmát és erejét.

Boldog, aki élni mer: ki fogja kapcsolni a mobilját.

Írta: Joseph

TÁVKAPCSOLAT

Az normális egy kapcsolatban, hogy néha kisebb lánggal ég és csak a parázs van, vagy már csak a füst, nem? Gondolom – remélem –, majd egyszer újra lobban a tűz. De már a parázs is meleget ad. A lényeg, hogy a közelében maradj. Azt hiszem, itt tartunk most *mi...* Szóval egy ideje távkapcsolatban élünk. Igazából miattam. A sok teendő, a munka elszóltott. Először azt hittem, csak elutazom egy napra és aztán visszamegyek Hozzá, de végül itt ragadtam. Évekre...

Régen nagyon sokat beszélgettünk. Szaunáztunk, úsztunk együtt, volt egy időszak, mikor reggelente teázunk. Tényleg odafigyeltünk egymásra, minőségi időt töltöttünk együtt. Kaptam Tőle egy könyvet is ajándékba, bele-belenézegettem, de akkor még nem voltam az az olvasós típus. Most már az vagyok, ezt a könyvet mégse olvasom... Nem tudom miért. Mondjuk nem feltétlenül az a könnyű olvasmány, mint amilyeneket én eddig olvastam. De ha őszinte akarok lenni: lusta vagyok rávenni magam. Elég bénán hangzik, ugye?

Hogy szoktunk-e videóchatelni? Nem nagyon, arra elég nehezen szánom rá magam, ráadásul ahhoz sok idő, meg csönd kéne, nekem meg egy rakat lakótársam van... De írogatok ám neki a neten! Már mint nem hosszú dolgokat, csak dobok néhány emotikont vagy fényképet napközben. (Néha GIF-eket is, azok sokszor találóbbak, mint az emotikonok.) Úgyhogy nagyjából tudja, hogy vagyok. És persze – igaz nem gyakran – hangüzenetet is szoktam küldeni Neki. Én felmondom, Ő meghallgatja, mondjuk mire válaszolhatna, már lenémítom a telefont, és észre se veszem, mit reagált.

Az az érzésem, hogy nincs oda ezért a fajta kommunikációért. Újra találkozni szeretne velem, mint régen... Pedig a neten keresztül sokszor kedveskedek, bókolok Neki. De komolyan! És minden ajándékát megköszönöm, mert tényleg hálás vagyok értük, hiszen mindegyik megvan, amire valaha vágytam. Veszekedni se veszekszem vele. Nem hisztizek.

Hogy ki Ő nekem? Valaki, aki gondolzza a szívemet. Csak Neki engedem igazán. Ha engedem. Mostanában nem nagyon.

Emlékszem régen számtalanszor – szinte pofátlanul – kopogás nélkül beállítottam Hozzá, és beszélgettünk órákon át, de most már hiányzik belőlem ehhez valami. Azt hiszem pont Ő... Elsodródtam. És most már nem mozdulok onnan, ahol

kikötöttem. Nem vitázom, nem kérdezek. Azzal áltatom magam, hogy érettebb lettem, de igazából csak kényelmesebb ebben az állóvízben. Minek kavarjam fel? Persze jó lenne újra közel kerülni egymáshoz. De nehéz. Kifogás meg mindig akad.

Amúgy is olyan rég találkoztunk már élőben, hogy lehet csak kínos csend lenne belőle. Egyébként is tele a nap-táram... de komolyan. Tényleg próbáltunk időpontot keresni. Azt mondta, Ő mindig ráér. Nem is hittem a fülemnek, hiszen Ő is dolgozik. Mégpedig vezető pozícióban! És mégis. Azt mondta, bármikor találkozhatunk. Nagy nehezen találtam is egy-egy szabad időpontot, de mindig közbejött valami. Azt mondtam, nem tudok most utazni és találkozni, legyen csak a jól bevált videóchat.

Erre mi történt? Egyszer csak hallom, hogy valaki kopog az ajtómon. Ő volt az...

Hogy hogy reagáltam? Mégis, hogy reagáltam volna? Kiborultam. Kétségbeestem. Én egy roncs voltam, a lakásban akkora kupi, hogy lesül a képemről a bőr. Ebbe a rendetlenségbe hívjam be? És egyébként is, hogy nézzek a szemébe? Tök ciki. Én állandóan lemondok a találkozózt, miattam halogattuk, és most még kifogások mögé se bújhatok.

Szinte sarokba szorítva éreztem magam...

Pedig senki se terelgetett még a sarok felé azért, hogy megöleljen. Mintha tudná, hogy másképp nem tudom elfogadni ezt a mértékű szeretetet.

Pedig semmit se kellene csinálnom, csak sutba vágni a hülyeségeimet, a lustaságot és a gátlásaimat. Hiszen Vele jó igazán nekem. Ha megölel, eltűnik az összes fal mellőlem, eltűnik a sarok, eltűnik a bezártság... és csak Mi Ketten maradunk. Isten és én.

Szirákiné Kató Nóra

Angyalaim

Az ég ajtaján kis retesz,
Mennyei sereg ébredsz.
Nyílik az ajtó, és kilép
Kicsi, ősz angyal, és ki még?
Kézen fogja egy szép, szikár
Ősz öregúr. Kicsit kivár...
A kis angyal talán Anyám,
Az öregúr meg, mint Apám,
Amint néznek a földre le,
A lelkem megremeg bele.

Csak álmodom ezt, jól tudom,
De velem vannak az úton,
Lélek-szemük óvón kísér,
Míg az életem véget ér.

Sasváry Erzsébet

5 ok: ezért válasszunk katolikus iskolát

Manapság hallatlan választék áll rendelkezésre gyermekeink oktatására. Állami iskolák, magániskolák, charteriskolák, online iskolák, otthoni tanulást biztosító iskolák – ez csupán néhány lehetőség a katolikus iskolák mellett, amelyekkel a szülők megismerkedhetnek. Nehéz lehet dönteni arról a helyszínről, ahol gyermekünk napi nyolc órát fog eltölteni olyan leckéket tanulva, amelyek egész életére maradandók lesznek.

Amerikában 2005 óta 30 %-os csökkenést lehet megállapítani a katolikus általános iskolákba való beiratásnál. Úgy tűnik, hogy egyre több szülő választ gyermekei számára olyan oktatást, amely nem a hiten alapszik (noha enyhe emelkedés mutatkozik az otthoni oktatás terén).

Miért dönt annyi szülő úgy, hogy a katolikus oktatás nem ér meg bizonyos befektetést? Talán nem úgy látják ezeknek az iskolának előnyeit, mint az ő szülei. Az anyagi áldozat, úgy tűnik, nem éri meg, és az állami iskolák is megfelelő módon végzik a gyermekek oktatását. Pedig egy katolikus iskola sokkal többet nyújt, mint megalapozott tudományos ismereteket. A katolikus iskolák mindig arra helyezték a hangsúlyt, hogy **az egész gyermeket neveljék** – az elmét, a testet és főként a lelket. Tény, hogy minden közösségi iskola különböző, van azonban 5 olyan dolog, amit minden katolikus iskolában megtalálhat a szülő.

5 ok, amiért érdemes katolikus iskolát választani

1. Atyaisten, Jézus és a Szentlélek

Katolikus iskolákban nem csak elfo-

gadott Istenről beszélni, hanem szorgalmazzák is. Lehet Jézussal kapcsolatban lenni, anélkül, hogy ezért nevetség tárgya lenne a gyermek. A Szentlélek jelenléte érezhető az osztálytermekben. Lépjünk be akármelyik katolikus iskolába, és egy Jézust vagy a Szent Családot ábrázoló szobor fogad bennünket. Feszületeket találunk a falon minden helyiségben. Imákat és bibliai idézeteket olvashatunk a falakon. A kézműves munkák, amiket a gyermekek készítenek, az énekek, amiket tanulnak, gyakran tükrözik Isten szeretetét, amiről tanulnak. Még akkor is, ha a katolikus iskolának nincs magas szintű vallási oktatási programja, a hitnek ezek a vizuális jelei mindig megtalálhatóak. Gyermekeink átítatódhatnak olyan környezettel, ahol a Szentháromság hatalma mindenhol szemük előtt van.

2. A szentségek

A katolikus iskolák további lehetőségeket nyújtanak a tanulóknak a szentmisére, gyónásra és szentségimádásra. Adhatunk-e annál szebb ajándékot gyermekeinknek, mint hogy a szentségekhez járulhatnak oktatásuk keretén belül? Emlékezünk arra, mit mondtak a szentek arról, hogy lehetőség szerint minél gyakrabban vegyünk részt szentmisén és gyónjunk. Lelki növekedésünk, fejlődésünk lényegesen fontosabb, mint bármilyen algebra lecke vagy angolóra. A szentségek az egyedüli földi ajándékok, amik érvényesek lesznek az örökkévalóságban.

3. Közösség

A keresztényeket gyakran úgy azonosítják, mint szűk látókörű, ítélkező és álszenteskedő embereket. Teszik ezt olyanok, akik nem értik, hogy valásunknak minden tanítása Krisztus szeretetén alapszik. Ajándékot adunk gyermekünknek, amikor lehetőséget adunk neki barátságot kötni olyanokkal, akiknek ugyanazok az erkölcsi értékei és normái vannak, mint nekünk. A katolikus iskolákban a gyermekek és a szülők között összetartó hálózat van, mert mind ugyanazon cél felé törekszünk: az Ég felé. Jótékonyan hat a gyermekekre és fiatalokra, ha tudják, hogy nincsenek egyedül hitükben.

4. Jellemformálás

A megfélemlítés, zaklatás manapság egető kérdés az oktatásban, de a

katolikus iskolák már jóval a világi iskolák előtt programokat dolgoztak ki ezeknek a kérdéseknek a kezelésére. A katolikus iskolák azon dolgoznak, hogy tantervük részeként megtanítsák a szeretetet, a törődést és a másokról való gondoskodást. A közösségi szolgálatot tanító projekteket, az ún. alámerülő utakat, a missziós utazásokat elősegítik a középiskolás és a felső tagozatos tanulók számára. Az eredményeket belevésik a gyermekek tudatába. Tisztelet, fegyelem és igyekezet szükséges, hogy a szigorú tanterv követelményeinek megfeleljenek.

5. Odaadó tanárok és oktatók

Köztudott, hogy az állami iskolai rendszerben alkalmazottak magasabb fizetést és több juttatást kapnak. Akkor miért akarna valaki katolikus iskolában tanítani? Az oktatóknak és a személyzetnek, akik arra szentelik idejüket és figyelmüket, hogy gyermekeinket katolikus iskolákban tanítsák, missziós küldetésük van, Isten hívja őket erre. Meghívásukat eszköznek tekintik a gyermekek szolgálatára és evangelizálására, amikor az osztálytermekbe hozzák Krisztus szeretetét. Nem pusztán a fizetésért oktatnak. Hitelesen törődnek gyermekeink nevelésével és üdvösségével.

Ha bizonytalanok vagyunk az iskolaválasztásban, szánjunk egy kis időt az imádkozásra és látogassunk meg néhány helyi katolikus iskolát. Az áldozat, hogy gyermekeit oda küldje, nagy lehet, de a jó kezekbe helyezett nevelés gyümölcsei kárpótolni fogják.

Ima a jó iskolaválasztásért

Urunk, bölcsességet kérünk tőled és a megkülönböztetés adományát annak eldöntésére, hová küldjük gyermekeinket iskolába. Tudjuk, hogy védelmezni fogod őket és gondoskodsz szükségleteikről, bárhol is lesznek, de segíts világosan látni az utat, amely segít elvezetni őket egy olyan életre, amelynek Te leszel a középpontja. Köszönjük gyermekeinket. Kérjük Mária és a szentek közbenjárását, midőn igyekszünk minden cselekedetünkben neked tetszeni. Fiad, Jézus-Krisztus nevében. Ámen.

Fordította: Dr. Seidl Ambrusné
Forrás: [Catholic-Link](#)

Hallotta?

Béranától született, és „mamának” hívja a dadáját

Ez a gyermek egy béranától született, most kezd beszélni, és soha nem látta a születését megrendelő párt. Kik a szülei?

Kilenc hónap egy oklahomai béranya méhében, csaknem egy év egy texasi dada családjában, akit „mamának” szólít, az őt életre hívó szülők pedig Skóciában élnek, ahonnan minden költséget fedeznek. A tíz hónapos Alexander máris a TikTok sztárja. Ám nincsenek papírjai, és a családját is nehéz egyértelműen beazonosítani.

„Szia, el tudnál jönni és elvinni egy újszülöttet, akit a béranya nem akar hazavinni?”

Majdnem egy évvel ez előtt a 42 éves Kristie Baysinger kapta telefonon ezt az értesítést egy ügynökség vezetőjétől. „Ideiglenes” megbízatás, amíg az őt akaró szülők érte nem mennek. Alexander Amerikában, egy oklahomai béranától született, egy skót pár megbízásából. A Covid-járvány miatt a «szülők» a születéskor kényszerűen nem mehettek el az „álombabáért”. És a szülést követően a béranya sem volt hajlandó hazavinni a csecsemőt.

«Anyának» hívja a nevelő dadáját

Kristie azóta «saját fiaként» neveli a kisfiút. Amikor beleegyezett, még nem sejtette, hogy Alexander egy évvel később is velük él majd, a három saját gyermeke mellett. Nehéz helyzet ez, mivel beismeri, hogy ragaszkodik Alexanderhez és nagyon megszerette őt. A gyermek is kötődik családjához, és Kristie-t már «mamának» szólítja. «Tíz hónapja van nálunk ez a baba, magyarázza. Természetesen azt gondolja, hogy én vagyok az anyukája, a férjem az apukája, és hogy a gyermekeim pedig a testvérei».

Kristie rendszeresen megosztja Alexander történetét a TikTok-on. A követők megkérdezték tőle, hogy megtartja-e a gyermeket, ha a skótok meggondolják magukat. «Természetesen igen, megtartom a gyermeküket, felelte. Ezt a kisbabát születésétől kezdve én neveltem.» Mások azt

tanácsolják neki, hogy nevelje fel Alexandert, «bármilyen történet», amit ő maga nem tud elképzelni, mivel ettől még a gyerek mindig «valaki más kisbabája marad».

Számos szereplő osztozik a szülői szerepkörön

Anyagilag a skót pár gondoskodik a gyermekről. «Ők fizetik a ruháit, az ételmeztését, a pelenkáit, a törlőkendőit, mindent, amire egy kisbabának szüksége van. Nekem csak meg kell őriznem a számlákat és benyújtanom az apának.» De érzelmileg Kristie az, aki a szülő szerepét vállalja. «Minden ölelést, szeretetet, figyelmet és minden mást megadunk neki, amire szüksége van a növekedéshez, mondja. Nem fogjuk vissza magunkat. Elkényeztetjük, szeretgetjük, játszunk vele és énekelünk neki, mintha a saját gyermekünk lenne.» Az elmúlt másfél évben számos, béranától született csecsemő rekedt a pandémia miatt a béranák országában. A gyermek átadási határidejének a meghosszabbítása mintegy leplező szerepet játszott, rávilágított arra, hogy a csecsemőket milyen elszakítások érik. Elválasztották őket azoktól, akik kilenc hónapig hordták őket, és akiknek hangjától, lépteitől elhallgattak, megnyugodtak. Alexandert pedig majd elszakítják

attól a családtól is, ahol születésétől fogva gondozzák. Egy napos-e a gyermek vagy egy éves, ez az elszakítás mindig erőszakos. De minél jobban növekszik a gyermek, annál jobban kifejezi magát, és egy év elteltével Alexander már «mamának» hívja az őt nevelő asszonyt, miközben nem is ismeri azt a párt, aki Skóciában várja őt.

Egy napon el kell hagynia első családját

Sokan követik őket a közösségi médiában, és nagyon megindító számukra ez a helyzet. Egyesek azt mondják, «megszakad a szívük», hogy végül Alexandernek «el kell hagynia az egyetlen családot, akit már megismert». «Annyira szomorú azt tudni, hogy önhibáján kívül ilyen traumát fog átélni», írja egy másik. «Nem tudom elképzelni, hogy el kell búcsúzniuk tőle», írja egy harmadik. Maradt még egyáltalán egy cseppnyi józan ész ebben az aberrált helyzetben, amely azért állt elő, hogy ki-elégítsék a felnőttek szeszélyeit? Hol van a gyermek érdeke akkor, amikor a felnőttek közötti megállapodások próbálják meghatározni, hogy kik a szülei?

Fordította: Hegedüs Katalin

Forrás: Aleteia

Mit rejt a kagylóhéj?

Volt egyszer egy fogadó, melyet Ezüst Csillagnak hívtak. A tulajdonos minden tőle telhetőt elkövetett, hogy minél több vendéget csábítván nyereségessé tegye vállalkozását: a szállítás kényelmes volt, a kiszolgálás szívélyes, és az árak elfogadhatók, de mindhiába. Kétségbeesésében elhatározta, hogy kikéri egy bölcs tanácsát.

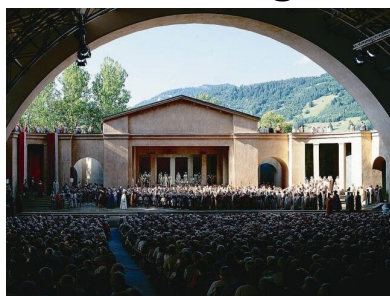
Miután a bölcs végighallgatta bánatos történetét, azt javasolta, hogy változtassa meg a fogadó nevét. - Az lehetetlen - mondta a fogadós. - Nemzedékek óta Ezüst Csillag a neve, mindig is így ismerték az egész vidéken. - Nem állította a bölcs határozottan -, mostantól fogva Öt harangnak fogod hívni, a bejárat fölé pedig felakasztasz hat harangot.

- Hat harangot? Ez aztán abszurdum. Ugyan már minek tenném? - Csak próbáld ki, és meglátod - mosolygott a bölcs. Nos, a fogadós megpróbálta. És a következőket megtapasztalta. Aki csak elment a fogadója mellett, mind betért, hogy felhívja egy hibára figyelmét, gondolván, hogy előtte még senki más sem vette észre. Bent azután kellemes érintette őket a szívélyes kiszolgálás, és ott maradtak egy kis felüdülésre, megadván ezzel a fogadósoknak azt az anyagi sikert, amit korábban mindhiába keresett.

Kevés dolog van, amiben nagyobb örömet lelnénk, mint a mások hibáinak kijavításában.

Forrás:
Internet

Nyári Játékok: Jézus a bringán

Ön mit érezne, ha ülne egy kiskocsmaszuk teraszán egykori irodalomtanárával, és egyszer csak Jézus Krisztus elbiciklizik az asztaluk előtt?

Olyan közel hajtott asztalunkhoz, hogy látszott alsó lábszárán az inak ritmusa. Biztosan ő volt. Szakasztott olyan – néztünk egymásra tanárommal, de nem sokat melázhattunk a dolog fölött, mert a tér túloldalán meg mintha Pilátus igyekezett volna. Délceg római tartásáról felismerni véltük. Kezében csomag, nem vagyok benne biztos, de talán egy reklámszatyorban vitt valamit. Fél hat múlt pár perccel, vakitón tűzött még a nap. Az meg ott Mária Magdolna! – hajolok közelebb, és diszkrétén mutatok egy nőre, aki gyalogosan, a hőséghez igazított ruhában elsiet. Aztán fogyni kezd a nép a térről. Lehetünk vagy ötezren. Az utcácskák lassan elnyelik a tömeg javát.

1633 óta játsszák a Passiót, az első időkben szabadtéren. Aztán dőlni kezdett a tömeg a világ minden részéről. Százezrek és milliók érdeklődtek a városka különös játéka iránt. A város lakóinak érdeke, hogy a kitűzött időpontokban mindig meg lehessen tartani az előadást, rossz idő esetén is. Ezért a szabadtéri színpadot évszázadok alatt úgy alakították, mintha egy futballpályára ráhúznánk egy fél hengert, amikor esik az eső vagy havazik. A Bajor-Alpok medrek csúcsai közé zárt kis városkában ugyanis ez időnként előfordul. Az előadást tízévente rendezik: május 15-től október 3-ig. Hetente négy előadás van, előadásoként ötezer néző! Japántól az Egyesült Államokig, Ausztráliától Norvégiaig mindenhol érkezők, hogy végignézzék az egy életre szóló játékot, azt a megaelőadást, amely alatt Jézus szenvedéstörténetét játssza el Oberammergau apraja-nagyja. Az előadás hosszú, mintegy hat óra. Sem a nézők, sem a szereplők nem bírják egyvégtében. Ezért délután három órát játszanak, fél hatkor, az utolsó vacsora jelenete végén megszakítják. Este nyolcig szünet. Mindenki elszéled, és maga is megvacsorázik. Hazamennek a szereplők is, akik

egyőtől egyig a városka lakói, Jézus is, Pilátus is, Mária Magdolna is. Megesznek otthon egy könnyű vacsorát, letusolnak, pihennek egy keveset, majd visszajönnek befejezni a játékot, este nyolc órától éjjel tizenegyig.

A Getszemáni kert jelenetére a hegyek karéja közt már sötét van, alig különbözik a valóságos éjszaka a díszlettől, a nyitott játéktér fölött igazi csillagok ragyognak. Lassan elhalad odafönn egy-egy fénypont, talán repülő, de lehet egy műhold picinyke fémpalástja is, és egyre távolabb húzódik a Hold. A nagy Rendező most már kezében tartja a darabot. Fölöttünk sötétben ásit az ég, és előttünk folytatódik a küzdelem. Júdás küzd Jézussal, Kaifás Pilátussal, Péter a lelkiismerettel: mindaddig megy a huzavona, amíg meg nem hal az, akinek meg kell halnia. Aztán mindenki hazaindul zajtalan. Tízezer idegen szandál csoszog a kockaköveken, és néha-néha megcsikordul egy fékpofa valamelyik idevalósi biciklin. Talán éppen ő fékezett megint, ahogy mellénk ért.

Tíz esztendeje is elmúlt már, hogy láttam az előadást. Tavaly ismét váltottam rá jegyet, de a járvány miatt már nem tartották meg. Felkínálták a lehetőséget, hogy vagy visszatérítik a jegy árát, vagy átteszik 2021-re. Ez évben is elmaradt. Végtelen bennem a szomorúság, mert felrémlik, hogy egy háromszázötven éve tartó folyamat végére értünk volna? Az emberiség legismertebb és legnagyobb részű passiójátékának végére értünk? Még egy picit reménykedem, hátha csak „vacsoraszünet” van. És e kis technikai szünet után folytatódik a játék. Elképzelem, hogy csupán az történik, ami a helyszínen szokott, hazamennek a szereplők és a nézők is, megvacsoráznak, pihennek egyet és majd visszajönnek. Egy év múlva, öt év múlva, száz év múlva. Furcsa mód, egyre tisztább, élesebb lesz a kép, ahogy visszagondolok rá.

Lehetséges, hogy már nem Oberammergau lesz az a hely a továbbiakban, ahol eljátsszák nekünk a történetet, és mi oda sereglünk ezrek és ezrek a világ minden tájáról, hajón, repülőn vonaton, autón és biciklin? Lehetséges, hogy ezentúl az marad, ami eddig is megvolt és most is van, hogy akár a legkisebb falusi templomban, tanyasi kápolnában, imaházban emlékezünk, felidézünk és eljátsszuk a legszebb liturgiában Jézus Krisztus szenvedését, halálát és feltámadását. Még az is elképzelhető, hogy nem nézők leszünk, hanem szereplői megváltásunk legszentebb és legrámaibb történetének – a szentmisének.

Juhász Ferenc

Szent-Gály Kata:

Három világrész

*Felöltöztettünk szőkeségbe. (Európa)
Háttérbe adtunk palotákat.
Rajzoltunk szemet, szelíd-kéket -
Talán, hogy elfeledj hazádat,
s miénk legyenél, miénk egészen,
egy sápadtfényű, más vidéken,
Mária!*

*A déli nap barnára festett, (Afrika)
és fülbevaló karikádnak
aranyló ívén ritka gyémánt
küldi tüzét napsugárnak,
míg gyöngy-fogad e kedvességen
nevet reánk, derűs-fehéren,
Mária!*

*De szőttünk néked japán selymet,
(Ázsia)
és hajtút raktunk dús hajadba.
Szemöldöködnek sarka-ívét
kihúztuk kissé magasabbra,
és lett az arcod halványsárga,
mert így szokás az új hazába,
Mária!*

**Megszületek, mikor az égen
lefut egy hullócsillag, és fehérlő
ebihal formájában megtermékenyíti
anyám méhében a petesejtet.
Megszületek, mikor kibukkan fejem
az élet véres kapuján,
felsírok, és bokszolom a levegőt,
átkelek, akár tú fokán a teve.
Megszületek minden reggel,
amint ágyruháim Vörös-tengere
kétfelé nyílik, és a hajnali napfény
véres csatakja közül kilépve
átjutok a túlsó partra,
míg álmaim fáraó-hadseregét
elnyelik az összetorlódó habok.
Megszületek, mikor a kegyelem
megfürdet keresztvizében,
és fehérebb leszek a hónál.
Megszületek, mikor a Lélek
lángba borít, mint égő csipkebokrot,
mely folyvást lobog,
de sosem hamvad el.
Megszületek minden alkalommal,
mikor a Mester leguggol, és megmosa
lábam, mert fejem és kezem már tisztá,
azt mondja, ennyi elég.
Megszületek a végső órán,
amikor ágyamon fekvő,
kínok között átsusszanok
a halál szülőcsatornáján,
és felsírok, felnevetek
az új életben. (Lackfi)**

G y e r m e k o l d a l

SZÓKERESŐ 8 IRÁNYBAN

BÖLCS 7.7 - 11

V	H	O	G	Y	F	M	E	I	L
A	I	E	G	É	S	Z	S	É	G
R	Y	L	N	E	Ü	S	Á	R	Á
A	K	Y	Á	S	N	Ö	G	O	S
N	A	O	T	G	K	Z	D	K	G
Y	A	G	M	A	O	O	K	O	A
I	R	A	G	O	J	S	S	S	D
L	E	Á	H	E	H	T	S	S	Z
N	R	T	R	Ö	N	É	N	Á	A
D	K	S	Z	É	P	S	É	G	G

ARANY
DRÁGAKŐ
EGÉSZSÉG
EZÜST
FÉNY
GAZDAGSÁG
JOGAR
HOMOK
OKOSSÁG

SÁR
SZÉPSÉG
TRÓN
VILÁGOSSÁG

Egyszer egy jól kereső apa úgy döntött, elviszi vidékre 7 éves kisfiát azzal a céllal, hogy megmutassa neki, milyen szegény emberek is vannak, és hogy a gyermek meglássa a dolgok értékét, és felfogja azt, hogy milyen szerencsés családban él.

Egy egyszerű falusi család házában szálltak meg, ahol egy napot és egy éjszakát töltöttek. Amikor a vidéki út végén tartottak, az apa megkérdezte fiát.

- Nos, mit gondolsz erről az útról?

- Nagyon jó volt, apa!

- Láttad, hogy némelyek milyen szükségben és szegénységben élnek?

- Igen.

- És mit láttál meg mindebből?

- Azt, apa, hogy nekünk egy kutyánk van, nekik négy. Nekünk egy medencénk van otthon, ők meg egy tó partján laknak. A mi kertünket lámpák árasztják el fénnel, az övékére pedig csillagok világítanak. A mi udvarunk a kerítésig tart, az övéké addig amíg a szem ellát. És végül láttam, hogy nekik van idejük beszélgetni egymással, és hogy boldog családként élnek. Te és anyu viszont egész nap dolgoztok, és alig látlak titeket.

Az apa csak fogta a kormányt, vezetett csendben, mire a kisfiú hozzátette:

- Köszönöm apa, hogy megmutattad, ... a folytatást lásd. a rejtvényben!

A négyzethálóból húzd ki az itt megadott szavakat! A szavak le, fel, átlósan is lehetnek. A ki nem húzott betűket összeolvasva megkapod a történet befejezését.

A tanár sok-sok hibáján keresztül tanulta meg, hogy hogyan legyen bölcs és együttérző nevelő. Íme az egyik hibája.

Igazgató lett egy iskolában, amikor az egyik fiú odajött hozzá, és közölte, hogy máshová kíván iskolába járni. - Miért fiam? Mi a baj? Hiszen jók a jegyeid. - Semmi baj sincs, uram. Csak éppen mássik iskolába akarok járni.

- Talán a tanárok? Nem szereted valamelyik tanárodat? - Nem, uram. Semmi bajom sincs a tanárokkal. - Akkor talán a diáktársaidal? Verekedtél valamelyikkel? - Nem, uram. A társaimmal sincs semmi bajom.

Az igazgató erre hosszú ideig nem szólt egy szót sem, gondolván, hogy hallgatása majd szóra indítja a gyermeket. Hirtelen könnyek törtek elő a gyermek szeméből. Az igazgató érezte, hogy ő nyert. A leggyengédebb és legmegértőbb hangján megkérdezte: - Azért sírsz, ugye, mert valami bánt?

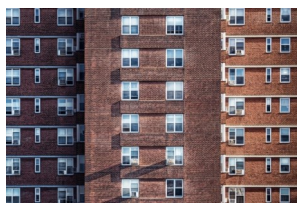
A fiú bólintott. - Hát akkor mondd el, hogy miért sírsz! A gyermek az igazgató szemébe nézett, és azt mondta: - Mert ezeket a kérdéseket teszi fel nekem.

Forrás: Internet

A harmadik lelki lakás

Mottó: „Valami még hiányzik neked...” (Mk 10,21)

Ha kitarunk az első két lelki lakás küzdelmeiben, és rendszeresen adunk az időnkben Istennek, hogy velünk lehessen, akkor erős alapot vetünk a jóban a kegyelem segítségével. Kerüljük a bűnre és a szétszórtságára vezető alkalmakat, tudatosan tegyük a jót, időnkben jól használjuk fel és rendezett lesz mind a házunk tája, mind mi magunk Isten végtelen irgalmából. Így beléptünk belső várkastélyunk harmadik lelki lakásába.

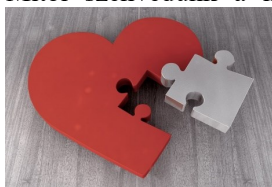
Azt gondolhatnánk, hogy ez a végállomás. Szent Teréz szerint viszont még

ekkor is hiányzik valami, amiért nem állhatunk meg belső munkánkkal a kegyelemre támaszkodva. Az evangéliumi gazdag ifjút állítja a harmadik lakásban élők elé, aki betartotta a törvényt, de nem volt benne elég szeretet ahhoz, hogy mindent odaajándékozzon Jézusnak. „Így hát közületek, aki nem mond le mindenéről, amije csak van, nem lehet a tanítványom” (Lk 14,33). A tanítványság minden keresztényre vonatkozik, bármilyen életállapotban él is. A „mindent elhagyásnál” gondolkunk mindarra, ami fogva tart, rabságba vet bennünket. Ez bármi lehet. Szent Teréz példaként hozza azt a tehetős, jó keresztény embert, akinek bőven van mit aprítania a tejbe, adakozik is a szegényeknek, de amikor egy kisebb kár éri, amitől még jócskán van miből élnie, nagy nyugtalanság vesz rajta erőt. Ha pedig a becsületébe gázolnak, ugyancsak felborul a lelki békéje, és kapkod fűhöz-fához, hogy igazolja magát.

Az Úr a harmadik lakásban élőket időnként meglátogatja kellemetlen, sőt kínos helyzetekkel, melyekben szembeülhetnek önmagukkal, mennyire híján vannak a valódi alázatnak. Saját érzékenységüktől szenvednek, mert nem tudják elviselni a mások előtti megszégyenülést. Ha viszont jól veszik a leckét, és az fáj nekik, hogy még mindig nem tudják követni a szegény és alázatos Krisztust, mert még mindig

érzékenyek megbecsültségükre, és kéri Isten irgalmát, akkor jól élnek a harmadik lakásban, és a negyedik küszöbén állnak. Am ha ezzel ellentétben még érdemszerzőnek is gondolják az önérzetükre való hivatkozással történő szenvedést, és ily módon mártírt kreálnak magukból, akkor lehet, hogy életük végéig ebben a lakásban maradnak.

Szent Teréz szerint a gyógyír sebeinkre az alázat, vagyis ha Krisztus iránti szeretetből, elismerve tökéletlenségünket, magunkhoz öleljük a mások előtti megalázódás helyzetét. A gyógyulás feltétele, hogy elismerjük: gyógyításra szorulunk. Ameddig bezárkózunk tökéletességünk fellegvárába, addig Isten sem fér hozzánk, mert tisztelőben tartja szabad akaratunkat. Újabb és újabb helyzeteket enged meg, hogy megpróbáljon kimozdítani bennünket megszo-

kott „magaslatunkról”, de ha kitarunk az önmagunk körüli forgásban, ő vár, ameddig nem leszünk hajlandók szembesülni saját valóságunkkal. Mitől szenvedünk a harmadik lakásban? Attól, hogy nem hagytuk el önmagunkat, és meg vagyunk terhelve földi nyo-

morúságunkkal (vö. BV 3.2.9). Egónk áll a középpontban, bármennyire is a „tökéletes” keresztények életét éljük. (Hiszen itt szándékosan még bocsánatos bűnt sem követ el az ember – írja szentünk.) Tanácsa szerint jó lenne, ha az itt élők „növekednének az engedelmességre való készségben. És, még ha nem is lennének szerzetesek, nagyszerű dolog lenne, ha volna, akihez fordulhatnának – ahogy sokan teszik –, hogy semmiben se a maguk akaratát kövessek, mert rendszerint ez az, amivel kárt okozunk magunknak. De (...) olyanhoz, aki már nagyon elszakadt a világ dolgaitól...” (BV 3.2.12).

A saját akaratról való lemondásban rendszerint mások segítenek minket, amennyiben erre lehetőséget kapunk általuk. Miért van szükség erre? Azért, mert Krisztust akarjuk követni, aki az Atya akaratában él: „vedd el tőlem ezt a kelyhet, de ne az legyen, amit én akarok, hanem amit te” (Mk 14,36). A valódi szeretetre csak így juthatunk el a kegyelem segítségével, mert ekkor már nem önző éntünk áll a középpontban (bármennyire is jó ügyek érdekében akarnánk érvényesíteni akaratunkat), hanem Isten, akinek ily módon megen-

gedjük, hogy cselekedjék bennünk és általunk.

„...adódnak kicsi dolgok (...), amiben nagyon is kipróbálhatjátok és megérthetitek, hogy urai vagytok-e szenvedélyeiteknek. És higgyetek nekem, nem az a kérdés, szerzetesi ruhát viseltek-e vagy sem, hanem hogy törekszünk-e az erények gyakorlására, és arra, hogy akaratunkat mindenben Istennek rendeljük alá, hogy az-e az életünk rendje, amit Ő Felsége rendel róla, és hogy ne azt akarjuk, hogy Ő teljesítse a mi akaratunkat, hanem mi az Ővét. És ha még nem jutottunk volna el idáig, akkor (...) alázatosság, mert ez a gyógyír sebeinkre. Mert ha ez [az alázatosság] igazán megvan, akkor, ha késik is, de eljön a felcser, aki maga Isten, hogy meggyógyítson bennünket” (BV 3.2.6).

Szent Teréz kéri a harmadik lakásban

élőket, hogy egyelőre ne próbáljanak másokat „tériteni”, hanem saját magukra ügyeljenek, mert még nem elég erősek az erényekben és nem gyakorlottak a szenvedésben.

Azok erősödtek meg a jóban, azok állnak már szilárdan, akik gyakorlottak a szenvedésben, „akik ismerik a világ viharait, hogy milyen kevésbé kell félni tőlük vagy kívánni örömeiket” (BV 3.2.12). Ők már a későbbi lakásokban élnek.

Kéri tőlünk szentünk, hogy kerüljük a mások fölötti ítélkezést, még gondolatban is. Könnyen lehet, hogy amit mi hiányosságnak látunk, az Isten előtt erény. (Itt nem a nyilvánvaló bűnökről van szó, ahol a bűnt elítéljük, a bűnöst nem.) Tekintsünk saját hiányosságainkra, és hagyjuk a másokét – tanácsolja Szent Teréz.

A harmadik lakásban élők teendője, hogy szeretetből végezzenek jócselekedeteket, dicsőítsék Istenet és örüljenek jószágának. Öleljék magukhoz a hétköznapi napokban adódó megalázó helyzeteket, amikor mások előtt is fény derül tökéletlenségükre. Adjanak hálát ezekért, még akkor is, ha fájnak, mert ezáltal gyógyít az Úr. Ne ítéljenek meg másokat még kis dolgokban sem, mert egyedül Isten tud és lát mindent.

Johanna-Andrea nővér

Novemberben mutatják be Eperjes Károly új filmjét

Elkészült a **Hallotta?** Magyar Passió

Püspöki konferencián vetítették először az Eperjes Károly rendezésében és főszereplésével készült nagyjátékfilmet, amely a szerzetesrendek '50-es évekbeli üldöztetését dolgozza fel. A Magyar Passió november elején kerül a mozikba.

Elsőként a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia (MKPK) tagjai nézhették meg Eperjes Károly *Magyar Passió* című filmjét - számolt be róla a Magyar Kurír. A zártkörű vetítésen ott volt Erdő Péter bíboros is.

A *Magyar Passió* 1950-ben játszódik. Főszereplője, Leopold atya (Eperjes) azért küzd szerzetesársaival, hogy a háború után újjáéledő országban a ferences rendet ismét felvirágoztassa. Kezdetben a kommunista hatalom nem akadályozza őket tevékenységükben, de idővel Leopold atyát koholt vádak alapján letartóztatják és kínvallatások alá vetik. Volt diákját, a vallásnak háttat fordító, a szocialista rendszerben hívő fiatal tisztet, Keller főhadnagyot bízzák meg a beismerő vallomás kicsikarásával. Eperjes Károly mellett Telekes Péter, Gál Tamás, Pásztor Erzszi, Nemesák Károly, Jakab Tamás és Tóth János Gergő játsszák a főbb szerepeket a filmben. A *Krisztus inge* munkacímen készült *Magyar Passió* gyártását a Nemzeti Filmintézet 300 millió forintal támogatta.

A forgatás április közepén indult Máriabesnyőn, az egyik leglátogatottabb hazai keresztény zarándokhelyen. A forgatókönyvet Várnai Péter címzetes prépost írása alapján Petrik András, Horváth Áron és Eperjes Károly írta, a film producere Hábermann Jenő. A *Magyar Passió* november 4-től lesz látható a mozikban.

Forrás: film.hu

Keresztről keresztre

Az ember itt a földön nem is annyira lépésről lépésre vándorol, mint inkább keresztről keresztre száll.

Már geometriai formáját tekintve is a kereszt: találkozás és ellentét, tiszta ellentmondás. Tragikum és reménység egyszerre. A teljes elhagyatottságnak és kiszolgáltatottságnak ama metszéspontja, ahol a lélek egyedül képes önmagát végül is egészében és véglegesen Isten kezére adni.

Az első kereszt a gyerekkor keresztje.

Félelemből és bizalomból ácsolták. Mérete nem nagyobb egy kitárt karú gyermeknél. De épp ettől kereszt: testünkre és lelkünkre szabott ellentmondás. Lényege szerint se nagyobb, se kisebb a későbbiekénél. Emberszabású és embertelen. A „boldog gyermekkor” pusztá önámítás. Gyermeknek lenni éppoly nehéz, mint aggastyánnak. Ahogy a gyermekkor boldogsága se más, mint az öregkoré. A kereszt tragikus metszéspontja ugyanis legfőbb vigaszunk, reménységünk helye is: derű és tragikum egy helyről fakad, bár látszatra kizárják egymást. Ezt minden nagy vallás és kultúra tudta. De legszebben Jézus „fogalmazta meg”: „Boldogok, akik sírnak”. És van mélyebb sírás a gyermeksírásnál?

A második kereszt a kamaszkoré.

Egyik ágának fölismerés, másik ágának tévelygés a neve. Elég Rimbaud zseniális illuminációira és abszintos talajvesztésére gondolnunk. Egy kisé, vagy talán nem is kisé, minden kamasz „kölyök Shakespeare”. Komoly kereszt a kamaszok keresztje. Szálkáról elég meggyőződünk a Tékozló Fiú könnyeiből. Ez a fiú bűnösségében a leghitelesebb szimbóluma Isten Fiának, ahogy az elveszett bárány Isten Bárányának. Hogyan lehetséges ez? Talán mivel a szimbólumok „anyanyelve” is az ellentétek találkozója, akár a kereszt két ága. S hogy ez a találkozás lehetséges, mi több, az egyetlen és legfőbb találkahelye a szétfeszülő mindenségnek, arra csak egy magyarázat van. Az, hogy túl mindenben, már itt a földön egyek vagyunk az Atyában.

A harmadik kereszt a felnőttkor keresztje.

Minden kereszt közül talán a legmerevebb. Széthúzó találkozó két ága.

Most kell beleilleszkednünk a világba, s ugyanakkor megtanulnunk lemondani róla. Ennek a keresztnek a metszéspontja – ahová fejünk illeszkedik, fejünket illesztették – talán legjobban példázza az evangéliumi paradoxont: „Aki meg akarja nyerni életét, veszítse el azt...” Most kell a legvilágosabban tudnunk, hogy ház és kocsi nem lehet otthonunk. Minden és mindenki erre szorít. Most kell Jézusra gondolnunk, most Van Goghra, most Schubertre. Most kell leginkább ellenállnunk a föld vonzásának, a szeretet és igazság vérszerinti értelmezésének. Ahogy az Úr Jézus vallotta: aki az igazságban egy velem, az az én testvérem, az az én rokonom, az az én anyám! Kemény szavak a világ szemében. De a kereszt? Ott e beszéd a szelidség Istenének legszerelmesebb vigasza. Az egyedül lehetséges haza jóhíre.

Az utolsó kereszt az öregkoré.

A legsúlyosabb és legkönnyebb kereszt, mivel az utolsó. Ezért egyszerre a legirreálisabb és legreálisabb. Olajfák kertje, agónia a neve. Három fajtáját ismerjük. Az egyik Jézusé. A második a jobb, a harmadik a bal latoré. Nekünk, esendő embereknek, ha utolsó „keresztünk” beszélünk, gondolkodunk: épp elegendő a jobb lator keresztjét „választanunk”. Hogy ez mit jelent? Először is: hogy szívünket és szemünket a középső keresztre függesztjük, önbizalmunkat bizalomra, igazunkat igazságra, féltékenységgel vegyes „szeretetünket” szeretetre, ítéleteinket bűnbánatra és beismerésre cseréljük fel. „A többi néma csend” – vallotta Hamlet. És a jobb lator: „A többi kegyelem. A többi tiszta csend...” A többi: a kereszt, minden ellentmondás fölülmúlása, végleges elnémulása. Végre és végül a béke, mindennel és mindenkivel.

És a bal lator keresztje?

Bízzunk benne, hogy az Atya, mindannyiunk Irgalmas Istene, ezt a végső pillanatot fönttartott, kifeszített ellentmondást, békéltenséget és meghasonlást, ezt a fanatikus megosztottságot is ellenállhatatlan kegyelmébe fogadta, mindennel és mindenkiel egyesítette az ő isteni békéjében, és nem engedte át a mindent és mindenkit kirekesztő semminek. Hinnünk kell, hogy Isten egyenesen elvárja tőlünk, hogy egyetlen bal latorról se feledkezzünk el. Erre Jézus a példánk. Igaz, barátságába fogadta a jobb lator, de egyetlen ítélkező szava se volt a bal latorhoz. Kihűlő és elnémuló ajka egyetlen nagy imádság volt valamennyiünkért.

Pilinszky János
(Új Ember, 1979. október 28.)

Tesztek egy gesztust magam felé: leülök és színezek!

Jónás Ágnes

A WHO szerint, ha naponta húsz percet arra szánunk, hogy féltregegyük a telefont, az e-maileket és minden más sürgető dolgot, ha tudatos jelenlétre törekszünk, normalizálódik a vérnyomásunk, tartósan oldódhat bennünk a stressz és egészségesebbek leszünk. Az egyik lehetőség, hogy színezéssel töltsük az időt. Hogy milyen egyéb jótékony hatásai vannak ennek a tevékenységnek, arról Joós Andrea biológiai tanár, tudománykommunikációs szakember, a Szívtetkő, a Színnel-lélekkel és a Szívtől-színig felnőtté színezők (társ) szerzője mesél, saját tapasztalataiból kiindulva.

A felnőtteknek készült színezők Carl Jungtól származnak, aki önismereti módszerként, a tudatalatti eléréséhez ajánlotta a színezést. Újabban én is üzöm ezt a hobbit: rendszeresen letelepszem a padlóra a kis ábráimmal, és klasszikus zene hallgatása mellett színezem őket. Mivel ez viszonylag erős koncentrációt igényel, képes vagyok közben átgondolni a napjaimat. Általában ilyenkor jutnak eszembe a legjobb ötletek egy-egy problémára, ráadásul számos emlékem is visszaköszön kislánykoromból. Andi, neked mit ad a színezők tervezése és a rajzolás?

Gyerekkorom óta imádom rajzolni, főleg akkor, ha stresszes vagyok, vagy ha csak egy kis énidőre vágyom. Nehéz perióduson mentem keresztül, amikor megtudtam, hogy endometriózisom van, illetve miután megműtöttek. Próbáltam olyan kapaszkodókat keresni, amelyek megnyugtatók és lecsendesítik

a kavargó gondolataimat. Aztán rájöttem, hogy minden az orrom előtt van: a toll, a papír, a kezem. Amikor leültem az asztalhoz, feloldódtak a szorongások, amik bennem munkáltak. Én is bekapcsolom hozzá a zenét, és elkap a flow. A színezés olyan biokémiai folyamatokat indít el a testben, amelyek pozitív hatással vannak az idegrendszerre, ezáltal a szívre, a belső szervekre is. Ha belemegyünk a biológiájába, akkor például van egy páros mandulamag az agyunkban, amit amygdalának is neveznek. Ez a stressz- és félelemközpontunk egyik legfontosabb része. A színezés nagyon jó hatással van rá.

A színezés által edződik a koncentráció, kibontakozik a kreativitás, a színezés elűzi a negatív gondolatokat, fejleszti a motorikus képességet.

Mindenki másban találja meg a harmóniát, de bármilyen relaxációval vagy mindfulness gyakorlattal kapcsolatos tevékenységet választunk, a lényeg, hogy felszabadító legyen, képessé tegyen arra, hogy kiszakadjunk egy kicsit a taposómalomból. A rajzolás nekem összekapcsolódott a hivatásommal is – biológiai tanárként szívesen rajzolom le nagy részletességgel a belső szerveket a táblára.

Három könyved jelent meg: a Szívtetkő magas művészi igényvel elkészített színezőkönyv, másrészt anatómiailag pontos ismeretterjesztő kiadvány. A Színnel-lélekkel a szív- és érrendszeri egészséget helyezi a középpontba, és számos információ van benne az egészséges életmódról is. A Szívtől-színig pedig a babára várókat segíti önismereti kérdésekkel, színezőkkel, tudnivalókkal. Milyen visszajelzéseket kaptál eddig?

Csak pozitívakat! Mindenki más miatt kedveli és vásárolja ezeket a könyveket. A Szívtetkő szervszínezőnek az a lényege, hogy emberi szervek szerepelnek benne magyar népi motívumokkal. A visszajelzések alapján jó megbarátkozni a testünkkel. Például ha fáj a derekam, akkor ki tudom színezni a hátamat. Tudok olyan orvostanhallgatóról, aki vizsgaidőszakban ezekkel az ábrákkal relaxál, de olyan is van, aki gyógyulni szeretne, és kikeresi például a petefészkek rajzát. Egy ismerősöm mesélte, hogy egy

pszichológus az ábráim segítségével végeztet vizualizációs gyakorlatokat a pácienseivel. A Szívtől-színig (Birth your Colours) elnevezésű könyvet Bakonyi Márta és Entz Sári perinatális szaktanácsadókkal készítettem – tizenhat témát fejt ki a fogantatástól a gyermekágyas időszakig.

A tanórádra is viszel be színeznivalót a diákjaidnak. Vannak köztük olyanok, akik inkább felidegesítik magukat a részletes ábrák színezésén, semmint lenyugodnának?

Persze. Akit ez idegesít, az inkább ne színezzen, hanem beszélgessen. Amúgy azt szoktam javasolni nekik, hogy nem kell minden kicsi rubrikát külön színezni. Nyugodtan kezelhetnek bizonyos részeket együtt. Az óráimon csoportokat alkotnak a srácok – jó látni, milyen elképesztően változatos színű képek születnek. Van, aki árnyékol, van, aki kizárólag ceruzával vagy filccel színez, és olyan is volt, hogy a fiúk többször akartak rózsaszínt használni, mint a lányok (nevet). Rendszeresen kapok a vásárlóimtól színezett képeket. Engem mindegyik gyönyörködtet, s hogy mások is lássák, feltöltöm őket az Instagram-oldalamra. Ebben az egészben az is jó, hogy megbeszélhetjük, milyen élmény volt színezni és előjönnek személyes történetek.

Színezni tehát nem csupán kikapcsolódás, de közösségi élmény és terápia, regenerálódás is lehet. Nincs jó vagy rossz megoldás. A lényeg, hogy élvezzük a magunkra (és egymásra) fordított időt, amit kiszakítva töltünk a hétköznapi rohanásból.

Forrás:
WHO: Stressz idején tegyük azt, ami számít
Átvétel a KépMÁS Magazinól

KITOKINTÓ

A gyülekezetem én is vagyok

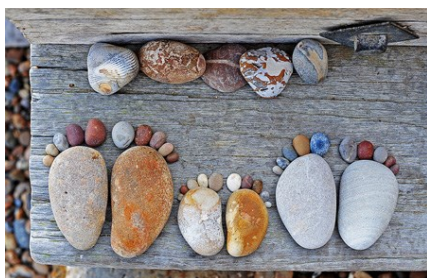
„...ti magatok is mint élő kövek épüljétek fel lelki házzá...” (1Pt 2,5a)
„...mert az Isten temploma szent, és ez a templom ti vagytok...” (1Kor 3,17)

Nem szeretek kiragadni egy-egy igerséget a maga környezetéből, de az utóbbi időben ez a két félmondat sokszor az eszemben van, forog bennem és nem hagy békén. Az Isten gyülekezetéről beszél, és benne rólam, aki, mint élő kő kellene, hogy benne legyek, hogy építsem, formáljam azt. Sokat gondolkodom a gyülekezetről, a közösségről mostanában, és nem hagy nyugton az ige: folyton figyelmeztet arra, hogy ez a templom, ez a gyülekezet, ez a közösség, amelyre gondolok, amelyben élek, én is vagyok. Nem kerülhetem meg a magam szerepét ebben. Ha véleményem formálok, gondolatokat fogalmazok meg a gyülekezetemről, önmagamról is beszélnem kell.

Az utóbbi időszak nem nagyon segítette a közösségek életét. COVID-helyzet – ismerjük, talán már unjuk, elégünk is van belőle, de ez nem a mi választásunk. Egyre többet hallunk olyan kifejezéseket, amelyet eddig alig: online oktatás, digitális munka, home office, online ovi(!). Én pedig elképzelem, látom magam előtt az embereket, ahogyan a négy fal között egy-egy laptop/számítógép/okostelefon előtt nézik a képernyőt.

Mind ugyanolyanok, ugyanúgy néznek ki. Valaki tanul, iskolában vagy egyetemen *van*, valaki dolgozik, valaki pihen, az is lehet, hogy valaki istentiszteleten *van*, kívülről mégis mind egyformák, ugyanazt teszik. Hol van a közösség? Hol van a gyüle-

kezet? Online. Ez a válasz, ami egyben kérdés is. Online gyülekezet, online közösség? Én nem mondom, biztos jobb a semminél, én is élek közösségi életet online, de érzem, nem elég. Nem életszerű, nincsenek benne olyan igazi, élő kapcsolatok. Elég nekünk az online? Miért nincs igényünk a közösségre annak valódiságában? Látok embereket, akik nem jöttek vissza a templomba, amikor lehetett. Mikor végre újra volt isten-

tisztelet, nem rohamozták meg a hívők a templomokat. „Majd otthon meghallgatjuk” – mondták idősek és fiatalok egyaránt. A bibliaórán csak lézengenek az emberek: kevesen vannak, s ott sem igazán közösségben, sokkal inkább csak egy helyen. Eljöttek, meghallgatták, esetleg néha hozzá is szóltak, de igazán nem osztottak meg önmagukból semmit. Elmentek haza, de nem tudom, hogy kit mi vár otthon, és mibe tér vissza.

Tud az Isten ezen keresztül is építeni. De vajon, mikor arról beszél, hogy lelki házzá épülünk, akkor erre gondol? Olyan, mintha a téglák csak külön-külön lennének és nem kerülnének egy helyre, nem lenne közöttük kötőanyag, s úgy várnák, hogy a lelki ház, majd valamikor önmagától megépül.

Van, akit valamilyen sérelem ért a gyülekezetben, ezért nem jön. Sajnálom, biztos volt ilyen, biztos lesz is még. Esetleg van egy rossz tapasztalat, egy negatív vélemény a közösség-

ről. De ez a ház, ez a templom te is vagy! Te, akinek rossz a véleménye. Vajon nem kellene mégis ott lenned, formálnod a közösséget, hogy az jobbra váljon, hogy másnak rajtad keresztül pozitív élménye legyen? Mitől fog változni egy közösség, ha senki nem formálja azt a tagok közül?

Vajon tudjuk-e egyáltalán, mire vágyunk? Milyen közösségben éreznénk magunkat otthon? Milyen lenne az a közösség, ahol valamit meg tudnánk osztani a magunk életéből, ahol meghallhatnánk mások megtapasztalásait? Vagy nem is gondolkodunk el ezen, csak egyszerűen nem megyünk, és meglegszünk ezzel? Meghallgattunk valamit otthon, leszünk jó építőkövek külön-külön?

Épüljétek lelki házzá! Építsétek az Úr templomát, az Úr gyülekezetét! Fogadjátok el azt a maga hibáival, álljatok fel és formáljátok, tegyétek jobbra, befogadóbbá, élőbbé! Élő kövek legyetek! Mert az Isten temploma TI vagytok!

Szemere Judit

Négy pap vitatkozik egy teológiai kérdésről. Hárman képviselik az egyik álláspontot, egyiküknek más a véleménye. Mikor a renitens pap kifogy az érvekből, felkiált:

- *Uram, tudom, hogy igazam van! Adj valami jelet, hogy így van!*
 Hirtelen mennydörög egyet az ég.
 - *Ugyan már, ez csak véletlen!* - mondja a három másik.

- *Uram, ha igazam van, adj egy nagyobb jelet, hogy a többiek is elhiggyék!*

A derült égből lecsap egy villám.
 - *Ez csak véletlen!* - hitetlenkednek a többiek.

- *Uram, adj valamilyen félreérthetetlen jelet, hogy meggyőzd ezt a három hitlent!*

Az égből egy mély hang dörgi:
 - **IGAZA VAN!**

A három hitetlenkedő pap összenéz, majd az egyikük:

- *Na és? Akkor most két vélemény áll hárommal szemben...*

„Az élet pontosan olyan, mint vakon vízcicsúsdázni” – Sulyok Péter, az ország egyetlen vak humoristája

Csák-Nagy Kriszta

A megkeseredett, depressziós emberek számára kapszulában kellene adagolni Sulyok Péter derűjét, életrealitását. Nincs olyan életsemény, amit ne tudna humorral fűszerezni – beleértve a saját vakágából adódó helyzeteket is. Két tizenéves gyermek édesapja, akiket megtanított görkorsolyázni, biciklizni, szánkózni. A Showder Klub humoristája, aki emellett masszörködik, vízvezetéket szerel, flexel, befőz, a szabadidejében pedig szívesen vitorlázik. (KÉPMÁS MAGAZIN)

– A derűs, rugalmas hozzáállást el lehet tanulni, vagy erre születni kell?

– Mindent lehet tanulni, de sokkal inkább át kell gondolni magát az életszemléletet. Tudomásul kell vennünk, hogy problémák nem léteznek, csak megtapasztalható körülmények és megoldandó kihívások. Hogy melyikből növesztünk magunknak problémát, a félelmeinkkel gondosan locsolgatva, az a mi döntésünk. Ha rájövünk, hogy nincsenek problémák, azt is felismerhetjük, hogy az élet igazából egyetlen játék. A Biblia is azt írja, hogy Isten gyermekévé fogadta az embert, tehát van 75–85 év gyerekkorunk. Hogy ezt mennyire bonyolítjuk meg, és hányszor pisilünk bele a homokozóba, az rajtunk múlik, de ettől nem lesz jobb.

– Akkor ez egy tudatos életfilozófia.

– Valamilyen szinten igen. Ugyanúgy, ahogy nem mondom azt, hogy humorista vagyok. Azért nem vagyok az, mert nem ülök le, hogy megírjam a sztorit, az előadást. Nem találok ki történeteket, és mások által írt történeteket sem vásárolok. Egyszerűen csak mesélő vagyok, az életem mesélője.

– Említetted, hogy az élet egy játék.

Ezért próbálsz ki annyi mindent?

– Biztos ez is benne van, illetve ötvözni lehet a különböző típusú tudásokat. Van olyan ismeret, ami látszólag teljesen más helyzetben is hasznos lehet. Amikor barkácsolás során megtanulsz a fával bánni, az jól jön egy befőzésnél, amikor nincs fakalad, de pillanatok alatt akármiből csinálsz magadnak. Azt gondolom, hogy hat alapvető tudás határozza meg az ember életét. Ha a hatot egyensúlyban tudja tartani, akkor tud igazán kiteljesedni. Ez a hat tudás a természet ismerete és szeretete, a kert gondozása; az élelmiszerkészítés tudása, a tartósításoktól kezdve az egyszerű főzésig; az építés tudása; a gyógyítás tudása, bármilyen módszerrel; a harc, amivel ezt az egészet meg tudjuk védeni, szeretettel körülölelni; valamint a tanítás, a tudás továbbadása. Ha csak az egyikben vagyunk jók, diszharmoniót fog szülni.

– Mindig a pillanatot próbálsz megélni?

– Igen. Nyilván van egy elképzelésem,

hogy merre induljak, de nem ragaszkodom hozzá. Egy picit olyan, mint amikor valaki keres egy inggombot, de kizárólag kéket, kicsit és szögleteset. Áttúrja a dobozt, eltol vele egy egész órát, és odaihlene egy csomó más, de meg sem próbálja, mert becsúskolt tudatával csak a kicsi, kék, szögleteset keresi. Így dobjuk el marokszám a lehetőségeket.

– Te miben hiszel, mi ad neked erőt?

– Végtelen erő vesz minket körül, Isten létezik. Ugyanarról a teremtő erőről beszélünk, bármelyik vallás vagy egyház formájában nevezük meg. Számomra az a hit, hogy egy magasabb intelligencia összerakta a világot, és én meglátom benne a rendszert. Ebből a hitből egy megnyugtató és nem egy öntelt önbizalom fakad. Bármilyen történéj, úgyis a legjobb képességeim szerint fogok dönteni és a helyzetet megoldani. Ha lerobban a vonat, és leraknak valahol a töltés mentén, akkor az egy kihívás, amit akkor kell megoldani, amikor létrejön. De nem érdemes előre azon gőrcsölni, vajon bekövetkezik-e.

– Befogtál valami olyasmibe, amire már te is azt mondtad, hogy ez erős túlzás?

– Nem, mert amíg a határainkig nem megyünk el, nem tudjuk őket tágítani. Idén június elején kezdtem el vitorlázni, és augusztus 28-án megyünk a Bahart Regatta versenysorozat harmadik fordulójára az

oktatómmal. Ha valamire azt mondom, hogy nem vagyok rá képes, az is egy hit: a képtelenségem hite. De én abban nem hiszek. Megnézem, és legfeljebb rájövök, hogy hol vannak a határain.

A hajónál ott tartunk, hogy a kötélkezelés teljesen rendben van, a kormányzásnál kell elgondolkodni kiegészítő elektronikai megoldáson, ami később segít.

– Mi tölti ki a mindennapjaidat?

– Nyár van, ebből eredően a Covid miatt én is egy picit olyan vagyok, mint a Balaton-parti lángossütő: május elejétől október elejéig próbálom a szezont behozni, és felkészülni a téli bekuckózásra. Voltam gyerektáborokban, iskolai érzékenyítésként. Múlt hétvégén kerti napenergiás aszálót építettünk Budafokon, kedden Győrbe utaztam három céges rendezvényre, szerdán masszírozós napot tartottam Pesten, tegnap egy munkatársammal parkettáztam, ma Egerbe jöttem stand up comedy előadásra, holnap folytatom a parkettázást. De már megrendeltem a szilvát és az áfonyát, mert vasárnap lekvárt és kompótot főzök be, szerdán Szombathelyen lesz jelenésem, jövő szombaton pedig Salgótarjánban masszírozok. Ez nagyobbreszt munka, de igazából mégsem az, mert nem kényszer. Szinte mindennap máshol vagyok, mást csinállok, úgyhogy ez több mint változatos. Aztán ha októbertől megint otthon kell maradni, akkor ráérek pótolni az elmaradt könyveket, meditatálást meg ami jön.

– A társaságot szereted jobban vagy a magányt?

– Talán három barátom van, akikre azt mondom, hogy tényleg barátok. Ismerős

rengeteg, de alapvetően mindenkire szeretettel állok, mert miért tegyem másképp. Vannak körülöttem emberek, de bizonyos esetekben kifejezetten szeretem az egyedüllétet. Pont a befőzések során élvezem a csendet, a nyugalmat. Általában még háttérzenét se kapcsolok be.

– Más vonalon indult el a beszélgetésünk, de nem maradhat el a kérdés, hogy hogyan vesztetted el a látásodat.

– Folyamatosan, és a teljes vakág az én tudatos választásom.

A jobb szememmel soha nem láttam, a balon pedig tizenegy évesen szereztem sérülést, egy iskolai egymásnak szaladásból.

Próbálták összehegesztgetni műtétekkel. A zöldhályog következménye a két oldal közötti szemnyomáskülönbség. A bal szemem átmérője mélységében a normál háromszorosa lett, mellékhatásként pedig sok fölösleges fájdalommal járt. Látásmaradványom alig volt, egy csomó gyógyszert kellett volna szednem, vagyis ár-érték arányban ez nem játszott. 17 évesen úgy döntöttem, hogy megszüntetem az értelmetlen fájdalmat. Mindenhogy van élet, és egy nagyon kedves tanítóm mondta, hogy „a szenvedésért nem jár pluszpont”.

– Mivel „félvakon” a Vakok Általános Iskolájába jártál, fel is készültél erre az életformára.

– Teljesen. És nem féltém tőle. Nagyon jól elsztorizgattam még akkor is, amikor legurítottak a műtősiúknak. Annyira ment a rohogás, hogy az altatóorvosom azt hitte, nem kaptam meg a Dormicum tablettát, amitől egy kicsit zizi állapotba kellett volna kerülnöm. Végül az első negyedórás műtétből egy 3,5 órás élet-halál harc lett, mivel a nyomásproblémák miatt rettentően elvékonyodtak az ereim, és a kötés alatt szétmállottak. Az egy küzdelmes rész volt, de hát mi történhet? Megnyugodhatunk, hogy mindenki meg fog halni. Amikor 2016-ban egy cimborával Kiskunmajsán vízcicsúsdázunk, és egy hosszú, ismeretlen pályán egyedül zúdultam lefelé, akkor menetközben ráértem végiggondolni, hogy az élet pontosan olyan, mint vakon vízcicsúsdázni. Már az elején tudod, hogy egyszer vége lesz, de fogalmad sincs, hogy mikor. Azt is tudod, hogy végig sikítani fogsz. De csak a döntéseiden múlik, hogy félelmedben vagy örömedben.

– A szemműtéted nem bénított meg, mert utána nagyon hamar családot alapítottál, ráadásul egy vak lánnyal.

– 2003-ban vették ki a bal szememet, 2004-ben a jobbát. Akkor már elköltöztem otthonról, és az utolsó két tanévet magántanulónként fejeztem be, egy tanév alatt. Elkezdtem dolgozni, lakásra gyűjteni. Mi Pesten éltünk, az egyik oldali nagyszülők Tatabányán, a másik részről Ajkán. Mind aktívak voltak, dolgoztak, negyedévente egyszer láttuk őket. De ez így volt jó és kényelmes. Mindent meg lehetett oldani, a körömvágást is általában én csináltam a piciknek, mert Eszter tartott tőle. Azóta elszaladt az idő, a fiam decemberben 16 éves lesz.

Attól, hogy valami történik, nem kell megállni. Vannak megoldandó feladatok, kihívások: kenyeret kenni, iskolába vinni a gyereket. Ezeket kell megoldani azzal a pluszkörülménnyel, hogy egyáltalán nem látok. De ennyi erővel lehetne bármilyen más pluszkörülményem is.

Tévúton a becsület

Amint hallgattam 85 éves anyósom, Győrffy mama történetét, régi emlékek jutottak eszembe, a svájci, a holland, s úgy általában az északi országok polgárainak becsületességéről. Kiteszik a portékáikat a kapu elé, senki sem vigyázza, s nem tűnik el sem az áru, sem az érte járó fizetség, mesélték a világháború után nyugati fogságból hazatérők. Megadatott újabb időben ellátogatni családommal néhány nyugat-európai országba, s bármennyire kutattam a jeleket, szomorú szívvel kellett konstatálnom, hogy bizony az már mind a múlté.

A csoportos, buszos kirándulásokat kedveljük, mert nem nekünk kell megküzdenünk a szervezéssel, a forgalommal, s a felkészült idegenvezetők azt mutatják meg, amit tényleg érdemes megnézni. Minden alkalommal, amikor odaértünk valamelyik látnivalóhoz, emlékeztetnek bennünket: Táska a nyakba, csukva, okmányok jobbra, pénz balra, nagy a tumultus, sok a tolvaj... Velem is megtörtént, mégpedig (ki gondolná?) a Vatikán csodálatos múzeumában, hogy a gondosan vigyáztam, a nyakamba hordott táská egy csapásra csak a lábam elé pottyant... Azért hozzáteszem, bár az egyik legbiztonságosabb ország hírében állunk, a zsebmetszők nálunk is megkeserítik a turisták életét, s szégyent hoznak mindannyiunkra.

Egy családi ünnep alkalmával a mama is velünk ebédelt, s ilyenkor imád mesélni a múltáról, a családról, a rokonokról, a régi életről. Császáron élő szülei – „idesapám és idesanyám” – mindig is tartottak teheneket. Olyan szépen tejelt a négy tehén, hogy a harmincas években és még egy ideig a háború után piacra is jutott belőle. Juliska, az öt közül az elsőszülött gyermek, akkor még süldő kislányként az arra a célra megépített kiskocsival húzta ki az állomásra a tele kannákat. A több száz kilométerrel keletebbre fekvő szülőfalumban, a kalotaszegi Türen, hasonlóképpen nyers tejként került a városiak asztalára a híres bi-

valytej. Ott lovas kocsi gyűjtötte össze a tejet az éjszaka folyamán, s reggelinél már ott illatozott a kolozsváriak asztalán. A kocsis és a segédje vezették a nyilvántartást, végezték az elszámolást.

Császárról viszont vasúton „utazott” tovább a tej Tatabányára – meséli a mama. A tejet a gazdák zárható kannákba öntötték, egyik oldalán a feladó, a másikon a címzett volt feltüntetve. Kivitték a kannákat a vasútállomásra, a beérkező személyvonat poggyászkocsijához, ahol a vasutas átvette, Tatabányán meg lerakta. Nem volt külön intéző, kísérő, nem volt hivatalos átvétel. A címzett személyesen jött ki a tejjért az állomásra, és hozta vissza az előző napi üres edényt. Egy hónapban egyszer fizettek, mégpedig a hónap legvégén. A pénzt egyszerűen berakták az üres kannába. „Egy fillér sem hiányzott, soha! – mondja mama nem kis büszkeséggel, s hangjában egy kis sajnálkozással is. – Mert akkor még volt becsület, s az adott szó felért minden-
nel!”

A kérdés nem hagyott nyugodni, s amikor kicsit később Nyugat-Dunántúlon a rendkívül tájékozott nagynénénknél jártunk, megkérdeztem tud-e hasonló jelenségről? „Hát ti nem olvastátok az újságban? – szegezte nekünk a kérdést.

– Pedig micsoda szenzáció volt! Köszegen eltűnt az ablakból a befőttes üveg, benne a pénzzel!” Köszegen ugyanis életben maradt a régi szokás, s életben maradt a becsületesség. Vajon mi lesz a befőttes üveg eltűnése után?

Aztán a celldömölki virágáros történetét is megismertük a 70-es, 80-as évekből, aki március 8-án csak úgy kitette a kis hóvirágcsokrokkal telerakott kosarakat (akkor még nem volt védett növény) s este mindig több pénzt talált a tálkában, mint amennyi járt volna.

A keresztény hívő ember számára a tízparancsolat, s benne a „Ne loj!” olyan erkölcsi imperatívusz, amelyet igyekszik nem átlépni, nem kockáztatja az üdvösségéért. A szocializmus a maga ateizmusával mindent meggett, hogy porrá zúzza az ember és Isten kapcsolatát. Nyugaton nem volt szocializmus,

ott az individualizmus, a félreértelmű liberalizmus végezték el ugyanazt a munkát. Amikor végre megroppant a szocialista rendszer gerince, s a „tábor” népei is visszatérhettek a polgári viszonyokhoz, akkor az áhitott Nyugat már ezt a dekadens modellt kínálta fel alternatívaként. Elfogadtuk, és mélységesen melléfogtunk. Gondoljunk csak vissza a rendszerváltoztatás éveire. Egy rövid reneszánszt követően, amikor a tömegek visszatértek a templomokba, mára ismét kiürülnek.

Egyszerű és kényelmes lenne a szocialista rendszerben keresni az okokat, hiszen a köztulajdonból szinte mindenki lopott, s a vallás és a hit visszatartó ereje is óriási csorbát szenvedett, de nálunk ma már nincs szocializmus, s a nyugati világban korábban sem volt. Becsület és becstelenség sajnos megélik egymás mellett. Már Hammurapi is rendelkezett a tulajdon védelméről, s ez később sem volt másképp. „Nincs hát becsület a föld színén? (...) Kihalt az emberség s a tisztesség?” – jajdul fel Bánk bán Erkel Ferenc operájában, s vele jajonghatunk mi magunk is napjainkban. A középkorban megcsönkítették a tolvajt, s a két világháború között azt is kinyomozták, ki lopta el a tyúkot, s egy időre biztosan elment a kedve a lopástól. Manapság a tolvaj áll „az erdő felől” s jaj a szegény rendőrnek, ha egy újjal is hozzáér.

Úgy tűnik, az individualizmusra, a profitközpontú globalizmusra törekvő világunk mindent maga alá temet, ha a pénz s az általa garantált hatalom a tét! Nem ismer többé sem jogot, sem erkölcsöt, sem Istent, sem embert. Ma már nem a „kőszegi befőttes üveg a maga néhány forintjával” forog kockán, hanem milliárdok, egész iparágak, olykor kormányok és országok. Az álliberalizmus, az emberi jogok túllihegése, melyek leginkább az emberi gyengeség elfedésére hivatottak, ránk szabadították Pandóra szelencéjének minden ocsmányságát, s most már iszonyúan nehéz összefogdosni, s visszatuszkolni őket.

Küzdeni kell, mert az egyensúlyt a rossz és a jó között mindenáron vissza kell állítani, a Gonoszt vissza kell űzni a pokolba. „Ember, küzdj, és bizva bízzál!” Örök érvényű intelem, melynek megfogadása kötelező minden jóérvényű ember számára.

László István Jánoska
Átvétel a Jel újságtól

Sétára mentem, Uram,
 És sétára indultak az emberek.
 Jöttek,
 Mentek,
 Igyekeztek,
 Rohantak.
 A kerékpárok futottak,
 A gépkocsik futottak,
 A teherautók futottak,
 Az utca futott,
 Az egész város futott,
 Mindenki rohant.
 Mindenki szaladt, hogy időt ne veszítsen,
 Mindenki szaladt az idő után,
 hogy behozza az elvesztett időt,
 vagy hogy időt nyerjen
 A viszontlátásra, uram...
 Bocsánat: nincs időm.
 Majd visszajövök, nem várhatok tovább, nincs időm.
 Gyorsan befejezem a levelet,
 mert kifogytam az időből.
 Szerettem volna segíteni, de sajnos nincs több időm.
 Idő hiányában nem fogadhatom el.
 Nem tudok gondolkodni, olvasni; tehetetlen vagyok, mert nincs időm.
 Szeretnék imádkozni – de nincs időm...
 Megértem, Uram, nincs idejük...
 A gyermek játszik, nem ér rá azonnal... majd később.
 Az elemistára házi feladatai várnak, nem ér rá... majd később.
 A középiskolásnak még órái vannak, nem ér rá... majd később.
 A fiatalember éppen sportol; nem ér rá... majd később.
 Az új házaspár pedig új lakását rendezi, nem ér rá... majd később.
 A családapának gyermekei vannak, most éppen nincs ideje... majd később.
 A nagyszülőnek unokái vannak, nem érnek rá... majd később.
 Betegek, s így ápolni kell őket. Nem érnek rá... majd később.
 Már késő!... Soha többé nem lesz már idejük...
 Íme, Uram, így futnak az emberek az idő után.

Földi idejüket rohanásban töltik el,
 sietve,
 egymást lökdösve,
 megterhelten,
 megriadtan,
 elsodortan
 S idő hiányában célba sosem érve!...
 Minden erősködés ellenére sem lesz idejük,
 Nagyon, nagyon sok idő hiányzik majd még nekik...
 Hiba csúszott valahol, Uram,
 nagy pénztárkönyvedbe.
 Általános a tévedés:
 Az órákat túl rövidre faragták,
 A napokat rövidre szabták
 És az életeket kurtára mérték...
 Te időn kívül állsz, Uram, s mosolyogva nézed, hogy mi miképpen küzdünk ellene.
 Te tudod, hogy mit cselekszel.
 Nem tévedsz soha, amikor az időt megszabod az embereknek:
 Mindegyiknek kimérsz annyit, hogy akaratodat teljesíteni tudja.
 De nem szabad ezt az időt elvesztegetni,
 elpazarolni,
 vagy éppen ellopni,
 Mert az idő csak a te ajándékdod,
 S romlandó ajándék az:
 Nem lehet sokáig őrizgetni...
 Uram, van időm,
 Bőséges idő áll még előttem.
 Mindaz amit adtál:
 Életem éveit,
 Éveim napjait,
 Napjaim óráit,
 Mind az anyémek még.
 Rajtam áll, hogy nyugodtan és békén
 Színültig töltssem meg őket.
 Neked ajánlom fel valamennyit, hogy a pusztávizet
 Tüzes borrá változtasd, mint hajdan Kánának egyszerű emberi menyegzőjén.
 Uram, ma este, nem azt kérem Tőled, hogy még így tehessek, vagy úgy,
 Ma csak a kegyelmedet kérem, hogy a rám szabott időben lelkiismeretesen, jól végezhessem el azt, amit elvársz tőlem.

MICHEL QUOIST

REKVIEM EGY ÁLOMÉRT

Színházba menni mindig különleges élmény. Néha felvidít, néha megdöbben, gondolatokat ébreszt, gondolatokat, amik napokig ott járnak a fejünkben.

Nem volt ez máshogy tegnap sem Budaörsön a Latinovts Színházban, ahol Hubert Selby könyvéből készült *Rekviem egy álomért* című darabot néztük meg Lóránt atyával és Zoli atyával. Pici színház ez, mindössze nyolcvan voltunk, karnyújtásnyira a színeszektől. (Így jól láttuk a sminkes fantasztikus munkáját is.)

A darab azt mutatja be, hogyan teszi magát tönkre néhány fiatal a droggal, és kétséget sem hagy afelől, hogy aki drogozni kezd, a poklok poklát fogja megjárni. A történet nemcsak a fiatalok szemét nyitja fel, hanem az idősebb generációnak is felhívja a figyelmét arra, hogy a gyógyszerfüggőség sem jobb, sőt van még egy pokol, a tévéfüggőség.

Négyen küzdenek a drogok és a mellékhatások ellen, álmodoznak a sikerről, szeretetről, vagy legalább a mámorról.

Egyszerre halad a két történet felváltva: egyik az anya gyógyszer- és tévéfüggőségének kálváriája, a másik a fiatalok pokoljárása.

Aki drogozik, az elveszti az időt örökre, vagy, ahogy a műben is elhangzik, annak megáll az idő, az megreked, szétesik, elveszíti emberi tartását; azzal előbb vagy

utóbb mindenki azt tesz, amit akar, mert aki drogos lesz, az szabad prédává válik.

Takács Katalin hitelesen alakítja az időből kizökkent tévéfüggő anyát, játéka nemcsak szívbemarkoló, hanem mélységesen megrázó alakítás.

A lány (Marion) szerepében Nagy Katicát láthatjuk. Ő volt az, aki minden idők egyik legjobb magyar filmjében – Buvári Tamás *Magdolnájában* – már bizonyított. Most is látjuk, hogy ez nem játék számára, hanem együtt él a szereppel. Ő Marion, aki annyira lelkesen tud szeretni, hogy a drogozásba is belemeleg. Fialatos szenvedéllyel játsza el, hogyan gondolkodik egy kamasz lány, mit

érez, hogyan esik szét. Hitelesen mutatja be, hogyha valaki áruba bocsátja testét, annak a lelke is pokoljárásba kezd.

A férfi szereplők játéka is hiteles, remekül alakítják a kábítószeres, többről álmodó, de egyre lejjebb csúszó fiúkat.

A szeretet nélküli élet poklát láttuk. A darab minden fiatalnak szóló üzenete: szeress, és ne drogozz, ne így éld az életedet.

„Szomorú történet, ez már szent igaz.” – olvashatjuk a színház honlapján. „Még szerencse, hogy nem velünk történt meg.”

Hát igen, még egy dolog, amiért hálát adhatunk...

A gondolat pedig, ami már a nézőtérén megfogalmazódott bennem, (és azóta sem hagy nyugodni) hogy vajon hogyan alakulhatott volna ezeknek az embereknek a sorsa, ha Isten is helyet kapott volna életükben?

Huszár Rita, Lengyeltóti

Templom-tornyok

Kő András

Az árral szemben, a Duna-kanyarban hajózom. A szél csökkenti a forróságot a hajó tetején, mélyeket lélegzem, és átadom magamat a természetnek

Mintha a települések templomtornyai biccentenének a fejükkel. Pilinszky János írja: „...a templomtornyokkal mintha egy sokkal ősbibb kozmikus üzenet törne át, jutna el hozzánk. Szemünk úgy pihen meg rajtuk – egy gót katedrális vagy egy falusi templom sziluettjén –, mintha fák zöldjénél mélyebb zöldbe, folyókénál ősbibb nyugalomra pillantana.”

A templomtornyok őrt állnak a tájban, a sugárutak, országutak, ösvények rejtelmes rendjében a célt szentesítik meg az ember számára. Akinek céljai vannak, annak értelmes az élete, és tart valamilyen irányba. A célok szabják meg a helyes irányt. A sebesség érdektelen, ha jó az irány. Szent Ágoston axiómája szerint jobb a helyes úton sántikálva haladni, mint szilárd lépésekkel téves irányba tartani.

Az a legjobb a hajón, ha az ember úgy érzi, úton van, és a templomtornyokra hagyatkozik, hogy ne téveszesse el az irányt. A templomtorny olyan, mint a Sarkcsillag. Ráállítjuk a tekintetünket, és amikor letérünk az útról, segít visszatalálni a helyes irányba. Megesik, hogy az irány némi fontosság, mint maga az út. Egyszer-másszor bátornak kell lenni ahhoz, hogy új irányba fordítsuk az életünket.

Az igazi kérdés nem az, hogy hol állunk, hanem az, hogy merre tartunk. Van, amikor a széllel együtt haladunk, van, hogy vele szemben, de a lényeg, hogy haladnunk kell, nem pedig sodródunk. Thor Heyerdahl

norvég néprajztudós 1947-es Kon-Tiki -expedíciója során más célt tűzött ki maga elé.

Nyolcezer kilométert hagyott maga mögött a Csendes-óceánon a kézzel épített tutajával, Dél-Amerikából a Tuamotu-szigetekig, hogy bizonyítsa: az ókori emberek hosszú tengeri utat tettek meg ily módon, más társadalmakkal kapcsolatot keresve. Mindenütt azt olvasom, hogy Heyerdahl vitorlázott, de a tudós Budapesten jártakor azt mondta nekem a vele készített interjúban: „Én nem vitorlázom, én sodródok!”

Visszafelé hajózunk az árral. Nem ér célhoz az, aki sohasem fordul vissza. Lesznek viszont olyan időszakok az életünkben, amikor néhány lépést hátra kell megtennünk, hogy többet léphessünk előre. Kafka azonban állítja, hogy egy bizonyos ponttól fogva nincs többé visszaút. Ez az a pont, amelyet meg kell próbálni elérni. De ha nem tudjuk, hogy milyen cél felé igyekszünk, nem úton vagyunk, csak kóválygunk. Ha nem tudjuk, hová tartunk, bármilyen úton eljuthatunk – oda.

Egymás után hagyjuk el a templomtornyokat, s a kikötő felé igyekszünk. A „kozmosz üzenetet” viszem magammal: ha céljaim vannak, sose felejtsem el levenni a szememet ezekről az építményekről, az univerzum csodáiról. S ha az egyik szemem már látja a célt, a másik szememmel keressék az utat.

Határ Győzöt egyszer arról kérdeztem, mi a véleménye az írótsárról, Márai Sándorról. „Márai? – tette fel a kérdést magának az író. – Akadt több gyenge írása, de kiénekelte a magas c-t!” – kaptam a feleletet. Erről Reményik Sándor verse jut az eszembe: „Az életednek van egy titkos csúcsa, / Vezetnek hozzá szent véletlenek, / Jaj, hogy leszállni kell, jaj, hogy nem adhatsz / A pillanatnak örökéletet! / S botlasz újra sok rögzös, buta úton. – // De mindegy. Egyszer fenn voltál a csúcson.”

(A szerző újságíró)

Átvétel a Magyar Hírlaptól

ADY ENDRE:

IMÁDSÁG HÁBORÚ UTÁN

*Uram, háborúból jövök én,
Mindennek vége, vége:
Békíts ki Magaddal s magammal,
Hiszen Te vagy a Béke.*

*Nézd: tüzes daganat a szívem
S nincs ami nyugtot adjon.
Csókolj egy csókot a szívemre,
Hogy egy kicsit lohadjon.*

*Leccukódtak bús, nagy szemeim
Számára a világnak,
Nincs már nekik látni valójuk,
Csak Téged, Téged látnak.*

*Két rohanó lábam egykoron
Térdig gázolt a vérben
S most nézd, Uram, nincs nekem lábam,
Csak térdem van, csak térdem.*

*Nem harcolok és nem csókolok,
Elszáradt már az ajkam,
S száraz karó a két karom már,
Uram, nézz végig rajtam.*

*Uram, láss meg Te is engemet,
Mindennek vége, vége.
Békíts ki Magaddal s magammal,
Hiszen Te vagy a Béke.*

Videó-ajánló

Mi is valójában a férfias-ság? Tanulható?

Mi is valójában a férfias-ság? Tanulható? Egy modern checklist? A nők igénye vagy a férfiak szabályai szerint dől el? Nem egyszerű, de ha férfivá akarsz válni, célul kell azt tűzni! Közösségünk, a Férfiak Klubja alapítója, Bedő Imre a műsora vendégeivel, Kautzky Armand színésszel és Varga Ákos vezető sommelier-el erről beszélget a Férfiak Klubja kilencedik adásában a Pesti TV-n, majd jönnek a kőkemény kérdések! Hajrá együtt! Minden hétfőn 20 órától Férfiak Klubja műsor a Pesti TV-n.

https://pestitv.pestisracok.hu/2020/11/09/mi-is-valojaban-a-ferfiassag-tanulhato-ferfiak-klubja/#fvp_621,1s

Nem csak a császár

SITKEI LEVENTE

Isten, áldd meg a magyart! – fohászodott Ferenc pápa, együtt azzal a tizenötmillióval, akik magyarként élnek a világban. – Ne hagyd elveszni a keresztény Magyarországot! – kérte a pápa segítségét Orbán Viktor miniszterelnök, amikor találkoztak a Szépművészeti Múzeumban. Fohászáról, illetve kéréséről van szó.

Isteni áldásról, valamint emberi akaratról. Most a kettő tökéletesen egybecseng. Aki a magyarságot védi, a kereszténységet védi. Aki pedig a kereszténységet védi, az Európát védi. Azt az életet, amelyet ma már fenyeget a világ világiassága, az anyag ereje és a lustaság bűne. De amely Magyarországon még létezik, és olyan szépen megmutatkozott a Hősök terén.

Krisztust követni mindig misszió, 2021-ben különösen az. Nem a más vallásokról van szó, esetünkben pedig nem is a felfegyverzett katonákról vagy paramilitáris, keresztényekre vadászó különítményekről. Ma a kétely, az önszeretet, a minden tekintély lerombolása, az alázat eszményének elvetése fenyeget. Van, ahol győzött a materializmus, ahol valóban missziós céllal működnek a templomok, egyházközségek. Nálunk

viszont pislákol a remény, hogy képesek vagyunk tisztelni a hagyományainkat, felnézni Szűz Máriára, szeretettel hitet tenni Krisztus mellett, anélkül, hogy ebben hangyányi ellenségeskedés, agresszió vagy tiltakozás volna.

Nyugat-Európa nem rendezett volna eucharisztikus világtalálkozót, ugyanis egyetlen kormány se tartotta volna ezt fontosnak. Ez ugyanis nem tekinthető jelenleg trendinek. Ez nem divatos viselkedésforma. A magyarországi baloldal hozta a tőle elvárható stílust, pontosan megmutatva, mennyire érthetetlen számára ez az egész világ a hittel, a reménnyel, a szeretettel. Nekik a pápa egy állam

vezetője, politikus. Krisztus történelmi alak, ha egyáltalán létezett. A római katolikus egyház egy érthetetlen és bizonyíthatatlan eszmerendszert képviselő, megfoghatatlan, szörnyen titokzatos és gyanakvással szemlélt intézmény. Az egész nem áll össze egy egészszé.

Mert nekik csak a császár létezik, forintban kiszámítható adót szed, a pápa látogatása így egy újabb esély a politikai haszonszerzésre. Olvashattuk a rengeteg légből kapott cikket, amelyek arról szóltak, hogy Ferenc pápa nem akar találkozni a magyar közjogi méltóságokkal. Egytől egyig hazug-

ság volt, tudatos, szándékos rosszakarat, szármalmas küzdelem, hogy rossz színben tüntessék fel az ország vezetőit. Ezzel persze semmibe vették azon száz- és százvezrek reményét, akik igenis várták ezt a világtalálkozót, és akik elmentek a rendezvényekre, akik ember- és fáklyaáradattá varázsolták a budapesti belvárost a szombati körmeneten. De ne csodálkozzunk! A baloldali politikusok szemében Isten nem létezik, neki nem adják meg, ami az övé. Magyarország azonban megadta Istennek, ami az Istené. Ahogy a történelem során mindig, most is.

Ebben a helyzetben pedig értelmet nyer a keresztény Magyarország rendkívüli fontossága és az, hogy ebben a pápához is kéréssel kell fordulni. Ez közös harcunk, Róma és Budapest egy oldalon áll. A kereszténység segít hozzá az egészséges, erkölcsös élethez, így válnak a fiatalok jóra való, tudatos, szeretetteljes felnőttekké, ez az a titok, amely többé teszi őket egyszerű fogyasztóknál. Így lesz a lakosságból nemzet, így lesz a két lábon járó majomból ember. Így lesz az öreg kontinensből Európa: a hit által. Minden egyéb, amely éket akar verni Magyarországot és Krisztus, illetve hazánk és a Szentszék közé, egyszerű propaganda, torzítás, szándékos gyűlöletkeltés. A kereszténység meg tudta mutatni az arcát a világnak, és nagyon büszkék lehetünk, hogy ezeken a napokon a kereszténységnek magyar vonásai voltak.

ÁTVÉTEL A MAGYAR NEMZETTŐL

Mennyei testőrség

„Az Úr angyala őrt áll az istenfélők mellett, és megmenti őket.” (Zsoltárok 34:8)

Ahogy az államfőket vagy kormányfőket testőrök veszik körül, Isten megváltott gyermeke körül angyalok őrködnek. Lehet, hogy nem is vesszük észre a miniszterelnök vagy a köztársasági elnök biztonsági embereit, de ha valaki fenyegető mozdulatot tesz, a kiképzett testőrök azonnal védőpajzsként állnak a védendő személy köré.

Dr. James McConnell, a belfasti *Whitewell Metropolitan Tabernacle* gyülekezet alapítója az észak-írországi zavargások idején prédikált egy este, amikor egy félkatonai szervezet vezetője fegyverrel lépett be a templomba, hogy megölje őt. Miért? Mert a férfi felesége keresztyénné lett, és az élete olyan gyökeresen megváltozott, hogy a férje szinte rá sem ismert. A férfi csak néhány lépést tett előre a padsorok között, amikor hirtelen megállt, megfordult és kirohant a templomból. Mi történt? Ez a férfi később maga is megtért, és bizonyágtételében elmondta, hogy két hatalmas angyalt látott állni McConnell pásztor két oldalán.

Amikor a hajó, melyen Pál apostol utazott, viharba került, mindenki azt hitte, hogy odavesznek, de Pál kijelentette: „...ma éjjel elem állt annak az Istennek az angyala, akié vagyok, és akinek szolgállok. Ez azt mondta: Ne félj, Pál, neked a császár elé kell állnod, és Isten neked ajándékozta mindazokat, akik veled vannak a hajón. Ezért bizakodjatok, férfiak! Én hiszek az Istennek, hogy úgy lesz, ahogyan nekem megmondta.” (ApCsel 27:23–25)

Rád is mennyei testőrség vigyáz.

Forrás: Mai Ige

TEPLOMUNK ÚJ KÖNTÖSBEN

Az elmúlt három évben a pályázatok idejét éltük Lengyel-tótiban is. Megújult a plébániánk és a „kis házunk”. Most nyáron pedig sorra kerülhetett templomunk külseje is.

Július-augusztus hónapban folytak a munkálatok. Reggel nyolctól délután négyig dolgoztak a Farkas Szín emberei. Egyre magasabbra jutottak az állványokon, s hamarosan láthatóvá vált az eredmény is.

Eltűntek a falak hibái, majd az új szín is felkerült.

Vigyázniuk kellett, mert a régi árnyalattól nem térhettek el. Néhány hétvége kivételével mindennap dolgoztak. Az idő kegyes volt a festéshez, de nem volt egyszerű a forró napsütésben dolgozniuk. Örömmre szolgált, hogy sorra kerülhettek a kálvária stációi és keresztsjei is. Már rájuk fért a javítás. Így lett teljes a látkép. A határidőt betartották, a templom környékét rendbe tették, a hulladékot elszállították. Sok munka várt ránk is a takarítással, de az eredmény-nyel elégedettek lehetünk.

A munkálatok a Kormány közel 15 milliós támogatásából valósulhatott meg.

Ritecz Erika
világi elnök

Hol nyissam ki a Bibliámat?

Ha úgy érzed, hogy messze van tőled az Isten - Zsolt 139.

Ha szomorú vagy - Jn 14 és Zsolt 146

Ha elhagytak az emberek - Zsolt 27

Ha bünt követtél el - Zsolt 51 és 1Ján 1.

Ha gondterhelt vagy - Mt 6,19-34 és Zsolt 43.

Ha betegségben szenvedsz - Zsolt 41.

Ha veszélyben vagy - Zsolt 91.

Ha levertség vesz erőt rajtad - Zsolt 34.

Ha bátortalan vagy - Iz 40.

Ha elhagyatott vagy és félsz - Zsolt 23.

Ha megfélekedtél az Úr áldásairól - Zsolt 103.

Ha hiányzik belőled az elszántság - Józs 1, 1-9.

Ha a világ nagyobbak tűnik előtted, mint Isten - Zsoltár 90.

Ha nyugalomra és békére van szükséged - Máté 11, 25-30

Ha bizalomra van szükséged - Rom 8.

Ha örömet keresel - Kol 3, Sir 30,31

Ha útra készülsz - Zsolt 121.

Ha keserűség vagy túlérzékenység gyötör - 1Kor 13.

Ha azon töprengsz, mibe fektesd pénzedet - Mk 10,17-31

Ha útmutatást keresel munkádhoz - Rom 12.

Ezek után nem marad más hátra, minthogy Dávid, a király és pásztor, szavait magadévá tedd:

„Szívembe rejtem szavaidat, ne-hogy vétkezzen ellened.” Zsolt 119,11

Almás-chilis sütőtökrémle- ves

Huszár Rita konyhá-
jából

Hozzávalók:

1.2 kg sütőtök
1 db alma
1 közepes fej vöröshagyma
5 dkg vaj
3 ek méz
1.2 l szárnyas alaplé
só ízlés szerint
bors ízlés szerint
chili ízlés szerint
szerecsendió ízlés szerint
kakukkfű ízlés szerint
1 dl kókusztej (szükség szerint)

Elkészítés:

A sütőtököt félbevágjuk, és úgy

ahogy van, a sütőbe tesszük, pu-
hára sütjük (nem kell bibelődni a
hámozással).

A vajon karamellizáljuk a mézet,
a hagymát tisztítjuk, apró kockák-
ra vágjuk, és a mézes vajon meg-
pirítjuk.

Felöntjük az alaplével, belerakjuk
a meghámozott, feldarabolt almát.

Mikor elkészült a sütőtök, azt is
belekanalazzuk a héjából.

Összeforraljuk, majd botmixerrel
vagy egy kis hűtés után turmix-
gépben pürésítjük. Viszonylag
sűrű levest fogunk kapni, ezért
felöntjük híg kókusztejjel. Jöhet
az ízesítés: só, bors, chili, szere-
csendió, kakukkfű tetszés szerint.

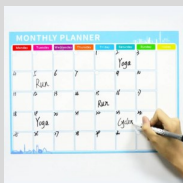

Jó étvágyat kívánunk!

Októberi programok:

1. Olvasókör 18.00
8. Felnőtt katekézis: 18.00
9. Séta Jézussal : 9.00
23. Őszi egyházközségi ki-
rándulás—ŐRSÉG

Szeretettel várunk min-
den érdeklődőt!

OKTÓBERI EGYHÁZ- KÖZSÉGI KIRÁNDU- LÁS

OKT. 23.

ŐRSÉG

Vázlatos program:

Indulás : 6.00

-Brenner kápolna,
Szentgotthárd

-Pityerszer, skanzen

-Viszák, Kultúrpalota

-Magyarszombatfa,
Inyestmester

Érkezés: Kb. 22.00-
23.00 között

Részvételi díj: 7.000 Ft

Jelentkezés: folyamato-
san

Istenem Bennem sötétség van
- de Nálad örök fényesség honol.

Magamra vagyok hagyatva
- de Te nem hagysz el engem.

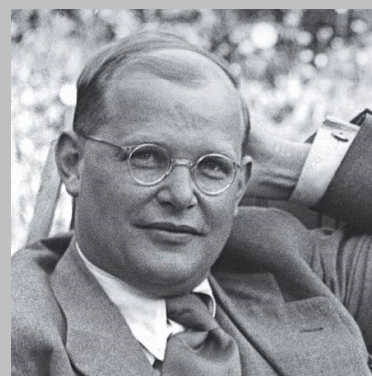
Félelem és szorongás kínoz
- de Te segítsz nekem.

Nyugtalanság vesz hatalmába
-de Te békét ajándékozol.

Keserűség van bennem
- de Te türelmes vagy velem.

Én nem vagyok képes megérteni utaidat
- de Te ismered az én útjaimat.

Dietrich Bonhoeffer
(1906-1945)

Az egyházközségi kirándulás elé:

Kerekes Károly O. Cist.: Mártír -
mécsesünk Brenner János-
ról (2007)

A vértanúk földjén, Szombathelyen
adventi mécsset jöttünk gyűjtani...
Mai keresztény, mécsed lángol-e?
Mert égi tűz fog itt felizzani.

E tűz ma itt élő emlékezés...
Egy szerzetespapra emlékezünk,
ki már harmincnégy éve vértanúnk,
közbenjárónk s adventi mécsesünk.

Az életünk vak sötét éjszaka,
hitünk kihunyt s megfagy szeretetünk:
de él reményünk s feltör sóhajunk:
Lángolj s világíts, mártír-mécsesünk!

Tóti Kagyló

Megjelenik minden hónap utolsó vasárnapján

Elérhetőségek; e-mail: lengyeltoti.plebanaia@hotmail.com, honlap: toti.plebanaia.hu

Telefon: 30/4976520